

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola VII

Svěží noční vzduch tiše ležel, až na slábnoucí skřehot vzdálené sovy. Hvězdy osvětlovala šerý pozemek opatství a slabý záblesk několika olejových lamp vyzářoval ze dvou pater oken kolejí. Na druhé straně nádvoří zářila rovněž řada vitrážových oken, ale jasně – katedrála ožila.

Uvnitř lesknoucího se kostela, vysoko nad hlavou, zdobila klenutý strop složitá, sazemi potřísněná freska. Malba se rozkládala po téměř všech horních částech katedrály. Pod ní se u vnějších zdí táhly dvě řady mohutných kamenných sloupů, které se táhly po celé délce hlavního křídla. Společně podpíraly opěrné pilíře, které se tyčily k nebi a mizely ve stropě.

Stejná robustní konstrukce existovala ve všech čtyřech křídlech katedrály a v místě, kde se křídla spojovala – ve společném, otevřeném prostoru – stál vyvýšený zastřešený oltář.

Visící tapiserie a závěsy zdobily vyřezávaný dřevěný baldachýn oltáře a posvátný ústřední prvek stál na pevné kamenné desce, která tvořila střed podlahy. Po obou stranách oltářní desky ležely silné kožené provazy přivázané k uzavřeným železným smyčkám, které vyčnívaly z kamenného základu.

Kardinál Blasi stál před vyvýšeným oltářem, dva vysoké podlahové svícny vrhaly mihotavé světlo na jeho ramena. Zcela pohroužen do textu na hromadě křehkých stránek, kterými teď přehraboval, si mumlal pro sebe. Jeho oči se leskly

nad latinskými pasážemi Naramsinových překladů, s nimiž se od té doby vytratil z archivu apokryfů. Nedaleko bratři Clodius a Greville tiše čekali na rozkaz. Kromě nich tři a bratři Gratea, který se zabýval přivazováním posledních několika dlouhých kožených lan k osmi kovovým kruhům oltářní desky, katedrála stála prázdná.

Konečně se bratr Grate přiblížil k Blasimu. „Lana jsou pevně uchycena, opate; od nejdelšího k nejkratšímu – zvenku dovnitř.“

Blasi na okamžik odtrhl zrak od opotřebovaných stránek. „Co to znamená?“

Greville se pokusil vysvětlit Grateovo prohlášení. „Po obou stranách kamenného podstavce oltáře jsou čtyři háky. Ke každému z nich je potřeba připevnit lano. Všechna lana musí být...“

Clodius si povzdechl; přerušil Grevilla a poskytl Blasimu stručnější vysvětlení:

„Oltářní deska spočívá ve dvou podlahových drážkách. Pokud deska nebude rovnoměrně stažena zpět, zachytí se.“

Blasi zvedl obočí, ale ani jednou nezvedl zrak od papírů. „A co když se to chytí?“

Clodius odpověděl: „No, pokud by se to zachytilo, pak je nutné přeskládat lana v opačném pořadí – od nejkratšího k nejdelšímu, s volnými konci překříženými na druhé straně oltáře. Pak je nutné desku zcela zatáhnout, než se lana obrátí.“
znovu a znovu jej otevřít.“

„Je to těžké? Zapojení?“

Clodius pokrčil rameny. „Jen zdlouhavé – v okamžiku potřebném k uzavření a znovuotevření podlahové jámy.“

Blasi ho informoval: „Pak tě nyní pověřuji úkolem dohlédnout na to, aby deska...“

„nechytá.“ Clodius ztuhl, když Blasi pokračoval: „A samozřejmě vás oba budu volat k odpovědnosti za jakýkoli neúspěch.“

Clodiovi spadla čelist a pohlédl na Grevilla, který se mračil nad Grateovým nenápadným úšklebkem. Zamračil se a odkašlal. „Dovolím-li, Vaše Eminence, nemůžeme vám zaručit, že se deska nezachytí.“

Blasi pomalu spustil stránky a s přimhouřenýma očima se k němu otočil. A Clodius i Greville pod kardinálovým ocelovým čelem spatřili cosi, co vypadalo jako velmi chladný, umytý a odhodlaný pohled samotného ďábla. Blasiho slepé oko je propalovalo, jako by je chtěl vidět všechny najednou.

Clodius spěšně odvrátil pohled a místo toho se zadíval k oltáři, zatímco Blasiho dále prosil: „Oltář nebyl nikdy přemístěn. Víme jen o způsobu, jakým...“

procházíme to starobylými záznamy opatství. Předpokládat, že uspějeme—“

Blasi ho přerušil; jeho slova byla prodchnuta rostoucí netrpělivostí. „Teď jsi přede mnou – ne v ložnici – protože se těšíš mé přízni. Oba dva si přejete být novými dozorcí katakomb, že?“

„Ale vskutku!“ zvolal Greville. „A my jsme pokorně ve vašich službách.“

Clodius se na Grevilla zamračil, než odpověděl: „Ano; nicméně, pokud vám to vyhovuje, váš

Eminence-"

„Tak se postaráš o to, aby se deska nezachytila, ano!“ štěkl Blasi.

Clodius si povzdechl, ale přesto vyhověl. „Uděláme to, Vaše Eminence.“

Náhle se vnější dvojité dveře křídla oratoře rozlétly, když kapitán Bourne vedl dva oddíly svých nejsilnějších vojáků do kostela – a prostřední uličkou, která rozdělené dlouhými řadami terasovitých sedadel. Bubnování stovky pochodujících bot dunělo oratoriem katedrály. Konečně kapitán zavolal, aby zastavili, a vojáci ztuhli na svých pozicích. A jak se jeho hlas nesl ozvěnou rozlehlými prostory kostelních křídel, nad katedrálou se rozhostilo nové ticho.

Kardinál Blasi a tři mniši z opatství sledovali, jak se kapitán Bourne blíží. Kapitán se před nimi zastavil, poškrábal se na tváři a dal si ruce v bok. Přejel dvěma zelenými, zkoumavými očima po katedrále, většinou zkoumající... oltář s připevněnými provazy. Pak si vyměnil pohledy s každým z mnichů, než se obrátil k Blasimu. „Začneme?“

Blasi se vrátil k Naramsinovým stránkám a odpověděl: „Brzy, kapitáne. Nicméně existuje několik relevantních a poměrně významných detailů týkajících se oltáře. Mnich Clodius vás o nich nyní seznámí.“

Clodius se chopil jeho pokynu a vykročil vpřed. „Ach ano, kapitáne,“ řekl. Mnich Bourneovi vysvětlil, jak důležité je rovnoměrně natahovat oltářní desku, aby... nezajistí se na místě. Společně přecházeli kolem oltáře téměř tři minuty, zatímco Clodius informoval Bournea, co se od něj očekává. Mnich pokračoval: „Rozmístění vašich mužů je proto nanejvýš důležité, protože jakmile začneme, budou muset uvolnit místo.“ Bourne si prohlédl osm dlouhých lan, která ležela na podlaze v přesném rybinovém uspořádání a vyčnívala z desky. „Jak nyní víte,“ dodal Clodius, „úkol přemístit oltář je poněkud složitý – vskutku, více, než by se dalo soudit z pouhého zdání. Nicméně potřebuji devadesát osm vašich mužů – nic víc a nic míň. Kolik jich tedy máte?“

Jste připraveni?“

„Dost,“ prohlásil Bourne.

„Vskutku.“ Clodius se zamračil a zvedl bradu. „Aha.“ Zkoumavě si prohlédl znetvořující jizvu na Bourneově tváři.

Bourne se naklonil a zašeptal: „Opatrně se svým spravedlivým okem, mnichu, abys mě nedonutil zachránit si tvář před svými muži.“ Clodius se Bourneovi přes rameno podíval na objevující dva neochvějné oddíly Královské gardy, které na něj zírají.

„Tak tedy.“ Mnich si odfrkl a sklíčeně se odvrátil. „Můžeme zařídít... tvé muže?“

„Umístěte je, jak uznáte za vhodné, knězi,“ prohlásil kapitán Bourne a pomalým mávnutím natažené ruky ukázal na své vojáky.

Clodius se podíval na kardinála Blasiho, který souhlasil pouze souhlasným přikývnutím.

Klodius se tedy zaneprázdnil a rozmístil osm řad vojáků na kožených lanech. Celkem čtyřicet mužů zajistilo dva nejvzdálenější lana, dvacet čtyři se chopilo dalšího nejvzdálenějšího páru, dvacet dalšího nejvnitřnějšího a čtrnáct se drželo těch úplně nejvnitřnějších. Bourne postavil poslední ze svých mužů – ty, kteří neměli přidělené pozice – na lana – vně katedrály, aby střežila každý z jejích tří vchodů. Všechna byla na svých pozicích; všechno bylo připraveno. A v nastalém tichu, které obklopilo kostel, se Clodius postavil za osm řad vojáků a prohlížel si seřazení každé řady vzhledem k poloze oltáře. Nakonec odstoupil a podíval se na mnicha

Grate z dálky zašeptal a přikývl. Grate zašeptal kardinálu Blasimu, který vzhledl od papírů a gestem ruky dal Bourneovi znamení. Bourne se v odpověď otočil ke svým mužům, zařval rozkazy a obcházel jejich řady. „Každý muž...“

„Tahy! Každá řada se zvedá jako jeden! Všechny řady drží krok společně – tah na tři počty; odpočinek na tři počty!“ Zastavil se za nimi a sepjal ruce v kříži. „Na znamení!“ Napjatá lana se napnula. „Zvedněte!“

Devadesát osm vojáků se napínalo. Osm lan vrzalo. Přesto oltář držel svou posvátnou zem. Blasi se zamračil na Clodia. Greville se zavrtěl.

„Zvedni!“ Vojáci se znovu opřeli o lana, když se podlahou katedrály rozléhal skřípavý zvuk šesti tun klouzajícího kamene.

„Zvedni!“ – a o pár centimetrů víc.

„Zvedni!“ – a ještě víc.

„Zvedni!“ – a další.

"Zvracet!"

Bourne, připravený a jako lodní bubeník nad zvedajícími se veslaři, držel svůj rytmus. Jeho vojáci byli sborem syčení a sténání. A s každým novým Bourneovým výzvou Deska se vzdala větší části špinavé podlahy. Na opačné straně oltáře než Bourne Blasi spatřil, jak se postupně objevuje obdélníkový otvor, z něhož vyzařovala desetiletí nahromaděná zatuchlina. Konečně, když byla hluboká jáma zcela odkrytá, ozvala se dunivá rána. **skrze kostel.**

„Hotovo,“ informoval Clodius Blasiho, „Deska už dál nejde.“ Blasi pokynul Bourneovi, když vykročil k otevřené jámě.

„Pustte!“ křičel Bourne. Vojáci pustili lana; na vyschlých pažích se třpytil pot; několik mužů se zhroutilo na podlahu, zatímco jiní se skláněli a těžce lapali po dechu. Přesto, Většina mužů stála vzpřímeně, s hlavami zakloněnými a ústy pootevřenými, a sípali při pohledu na strop s namalovanými anděly.

Mniši Grate a Greville postavili špinavý vnější okraj díry na několik vysokých podlahových svícňů. Blasi si prohlédl nyní osvětlenou prohlubeň. Jáma byla dvanáct stop hluboká a měla rozměry šestnáct krát dvanáct stop. Všechny čtyři její stěny byly pokryté černou pryskyřicí, která připomínala tenký film uhelného popela usazeného na vnitřním povrchu...

opotřebovaný kouřovod z krbu. Přesto i pod špínou Blasi zahlédl podobný rys vyrytý uprostřed každé zdi: rytiny křížů, každý se třemi soustřednými kruhy obklopujícími jeho střed. Přesto ho to, co ho uchvátilo - co mu zrychlilo srdce a dech natolik, že ho to málem přivedlo k mdlobám, bylo to, co vyčnívalo z viditelně ohořelé jámy.

Z prostředního dna dutiny se vynořoval černý, lesklý, obdélníkový kámen s dobře definovanými hranami a ostrými rohy. Sklovité strany kamene se odrážely ve světle svícnu - kámen vypadal jako stojící blok vysoce leštěného onyxu, vysoký dva metry, široký pět stop a hluboký jeden metr. Jinak monolit však byl pevný a měl jediný, bezchybný, ničím nerušený, dvoumetrový otvor, který prořezával srdce nejširší strany kamene. Úplně, řada za řadou rytin

Jeho vnější povrchy, včetně zakřiveného vnitřku zejícího otvoru, pokrývaly geometrické nápisy.

Blasi si v duchu představoval podoby apokryfních skic s pravý artefakt, který nyní stál před ním. Zcela okouzlen přecházel po jámě, v jediném funkčním oku se mu třpytil lesk. Jeho pohled byl prázdný - možná dokonce proto, aby odhalil výraz postupného rozbřesku ohromující pravdy, která potlačila veškeré pochybnosti či nevíru, že peklo skutečně existuje a že před ním stojí jeho vysoké kamenné dveře.

Z dálky kapitán Bourne zavolal na Blasiho: „A co dalšího by se mělo udělat?“ „Ach ano. Uděláme to,“ zamumlal kardinál, zdánlivě hypnotizován obrazem Gatestone, zatímco vzpomínky na jeho mrtvé bratry mu zabraly myšlenky a zrychlily je. Jeho srdce a podnítilo v něm hluboký odpor k anglickému králi Edwardovi. A v té chvíli vzpomínek a hořkosti si vybavil trvalý hlas ducha Jeana Jacquese Blasiho, který mu říkal: „Skrývají tajemství, zbraň, která má zničit anglického krále. Musíš se této zbraně ujmout, Françoisi. Musíš ji proti němu použít.“

„No?“ zeptal se Bourne s rostoucí netrpělivostí.

Blasi prolomil své okouzlení a vyštěkl rozkaz: „Pane Grate, jakmile budu uvnitř, budu potřebovat dostatek světla, abych viděl. A vy mě doprovodíte.“ Otočil se k Bourneovi: „Potřebuji lano a několik vašich mužů, aby mě spustili přes palubu.“ Mniši a vojáci se pilně věnovali práci.

Krátce nato se Clodius a Greville sešli vedle Blasiho, který nyní stál a díval se přes Naramsinovy stránky. Kardinál se otočil a oslovil Clodia, než mu svěřil hromadu papírů: „Víte, jak důležité jsou tyto pergameny. Budte s nimi opatrní; jsou křehké. A NEUPOUSTĚTE je, protože je mám přesně uspořádané.“

„Vskutku, Vaše Eminence,“ Clodius mu je vzal. Jeho hladové oči se přelétaly po křehkých stránkách, ohromený tím, že drží starověký text přímo v ruce.

Blasi dodal s pokynem: „Předáš mi je, až si pro ně zavolám.“

Bourne kráčel vedle vojáka, který táhl lano k jámě. Tři vojáci ho následovali. Na okraji jámy vojáci spustili lano přes její okraj a pomohl spustit Blasiho pod podlahu. Za nimi spěchal bratr Grate s malým svícem o sedmi plamenech. Zastavil se, jeho sandál sklouzl po špíně, která lemovala díru, a on se málem zřítíl do jámy. Stál tam, držel světlo a visel přes okraj, s Bourneovou pěstí pevně sevřenou v zadní části jeho roucha. Kapitán ho trhl do bezpečí a zasyčel přes rameno: „Na čiperného kněze se smrti opravdu vysmíváte.“

V jámě Blasi položil sandály na podlahu a uvolnil šňůru. Kardinál si otřel skvrny na přední straně roucha, ale odolné saze zůstaly. Prohlédl si temné okolí, než zdola zavolal: „Mnichu Grate! Přineste pochodeň!“ Vojáci pomohli spustit mnicha Gratea do díry. Blasi přistoupil blíž ke zdi a s nataženou rukou vzhůru zamával Clodiovi. „Mé pergameny; dejte mi je.“

Clodius přirovnal špinavou podlahu ke svému čistému rouchu. Místo toho podal hromadu papírů Grevilleovi. „Dej mu je.“ Greville se na Clodia zamračil a vzal si papíry. Greville ležel na prsou přes okraj špinavé díry a podal stránky Blasimu. Blasi je vzal a zavolal na Clodia: „Chceš dohlížet na katakomby opatství; přesto jsou stejně špinavé jako tato jáma. Možná bych tvé jmenování do nich mohl znovu zvážít.“ Clodius jen sevřel rty a podíval se jinam.

Jakmile se ocitl v díře, mnich Grate zvedl ruku a vzal si od jednoho z vojáků svícen. Zašklebil se, když se mu po spodní straně předloktí skutálely kuličky horkého vosku. „Přines světlo,“ zavolal Blasi na Gratea a přiblížil se k Brány. Zatímco mnich osvětloval vyleštěnou stěnu Vrátného kamene, kardinál si prohlížel jeho četné řady zřetelných, ale nerozluštitelných rytin, které nebyly ani francouzského, ani latinského původu, ale byly uspořádané v plynulém podání jako psaný jazyk, o kterém nevěděli ani ti nejgramotnější učenci té doby. Je pozoruhodné, že rytiny nebyly hieroglyfické obrázky, ale spíše geometrické obrazce, které kardinál Blasi od té doby poznal ze sbírek textů, které kdysi byly ukryty v archivu apokryfů. Blasi gestem naznačil Grateovi, aby zůstal tam, kde stál. Kardinál odstoupil z tváře Gatestone a postavil se přímo před rytiny. Přímo v Jeho oku se zdálo, že proud symbolů tvoří vzor – řady kruhů a čar, které by mohly naznačovat uspořádání nápisů, jež si žádaly okamžitou výslovnost. Přesto, stejně jako mnohokrát, kdy Blasi studoval stejné symboly v apokryfních knihách, a to i do té míry, že se cítil téměř připraven vyslovit jejich zdánlivý zvuk ústy, se na povrch vynořovala jen opakující se frustrace, že to nedokáže. Sklopil zrak.

k stránkám v ruce a přemýšlel o metodě, kterou pouhý opatský klerik jménem Naramsin úspěšně přeložil takové tajemné nápisy do latiny.

Blasiho papíry se třepotaly a Grateův plamen se mihotal v chladném vánku, který se náhle rozlil po jejich sandálech. Společně vzhledli a všimli si, že na ně shora zírají Clodius, Greville a Bourne. Blasi je propustil a kráčel k Brány. Naklonil hlavu, nahlédl skrz otvor a uviděl jen matnou, vzdálenou stěnu jámy. Přiložil konečky prstů na stěnu Brány a zjistil, že je nečekaně chladná. Znovu se stáhl do své dřívější vzdálenosti a zíral na monolit, třel si bradu a byl ponořen do myšlenek.

Bourne si hlasitě odkašlal, jako by chtěl dát najevo rostoucí netrpělivost. Blasi na hluk odpověděl, aniž by si ho všiml pohledem: „Tohle není zábava, kapitáne. Některé snahy vyžadují jemnost.“

Bourne si odfrkl, dal si ruce v bok a přešel blízko okraje díry. „To je...“
„Zatracený bláznivý kámen,“ bručel.

Teprve tehdy Blasi ledabyle otočil hlavu k Bourneovi a přimhouřil oči.

„Kámen? To si myslíš, že je to tak?“

Bourne potvrdil své tvrzení: „Kámen.“

Blasi podal Grateovi stoh pergamenu, přistoupil k části dna jámy přímo pod místem, kde stál Bourne, a zavolal na něj: „Mohl byste mi na chvíli půjčit svou dýku?“

Bourne svíral v ruce pouzdro s kostěnou rukojetí, které mu viselo na boku. „A proč?“

„Jelikož se s vámi chci podělit o jednu věc ohledně téhle ‚obyčejné skály‘ – jak ji tak snadno nazýváte.“

Greville stál kousek od kapitána, naklonil se Clodiovi k uchu a zasyčel: „Nosí zbraň do Božího domu!“

Bourne tasil čepel. Palcem setřel z jejího vyleštěného povrchu slabou šmouhu Ivanovy krve. Když Clodius spatřil v posvátných prostorách kostela nůž, přimhouřil oči a zatnul čelist, ale nic neřekl. Bourne kývl Blasimu. „Dobře,“ souhlasil a hodil ho do jámy. Dýka zařinčela o podlahu vedle kardinála. „Poškrábej svůj požehnaný kámen a ukaž mi jeho kouzlo.“

Blasi zavrtěl hlavou a zvedl nůž. „Ale neškrábu ho. Přesto bych si s touhle čepelí mohl získat tvou plnou pozornost.“ Ustoupil a přiblížil se k Bráně. Pak se lehce uklonil a hodil nůž skrz jeho středový otvor.

Bourne poslouchal, jestli z druhé strany díry nevypadne dýka. Nic – jako by zmizela. Obešel okraj jámy, ale na jejím dně žádný nůž neviděl. Clodius a Greville ho následovali, oba zmatení. Nakonec Bourne informoval Blasiho, „Viděl jsem už lepší kouzelnické kousky na dvoře Jeho Veličenstva.“ A teď, když dovolíte; laskavě mi vraťte mou čepel.“

Strop katedrály okamžitě zalil záblesk světla, když se Bourneova dýka zabořila do něj, prořízla mu levý rukáv košile a probodla špičku boty. než se pevně zaryl do kamenné podlahy. Bourne se propadl na zadek, bota stále ukotvená na místě. Podíval se na dýku, která mu teď byla zastrčená mezi prsty u nohou a jejíž rukojeť byla pokrytá tenkou vrstvou námrazy. Prohlédl si roztrhaný rukáv a uviděl tenkou červenou čáru, která se mu vinula na předloktí. Pak prohledal strop kostela, ale našel jen malbu válečících andělů a démonů a plačících králů. S pozdviženým obočím a dokořán pootevřenými ústy zírali Clodius a Greville na spadlou čepel. Blasi stál ve stínu jámy a nevšímal si toho, co se dělo venku.

Odpověděl Bourneovi: „Bohužel ji nelze vrátit, kapitáne. Čepel už neexistuje.“

Bourne zlomil dýku na špičce a vytáhl ji z boty, vrčíc pod sebou.

jeho dech; „Zkuste to znovu a zapomenu, že jste kardinál.“ Voják se rozběhl k němu a natáhl pomocnou ruku. Bourne ji chytil a muž ho spěšně zvedl na nohy. Pak kapitán zašeptal vojákovi, zatímco vracel tupou dýku do pochvy: „Seržante Armonde, je čas povzbudit muže. Víte, co očekávám. A teď se o to postarejte. Pospěšte si.“ Armond se uklonil a vrhl se ke dveřím katedrály, když Bourne přešel zkoumavým okem po stropě a zavolal za ním: „A přineste mi helmu!“ Armond se zastavil, znovu se rychle uklonil a pak se rozběhl pryč.

Greville informoval Blasiho: „Čepel tady spadla!“

Bourne se ostražitě přiblížil k okraji jámy a spatřil Blasiho, jak se na něj dívá se zkříženýma rukama. „Je to pořád skála, kapitáne?“ Bourne se na něj však jen znepokojeně podíval. Blasi se otočil a nařídil Clodiovi: „Postarej se o to, aby lana na oltáři byla obrácená, a umísti kapitánovy vojáky na opačnou stranu desky, aby se jáma znovu uzavřela.“ Clodius přikývl a odstoupil, ale zastavil se a podíval se na Bournea s prosbou o souhlas. Bourne přikývl a rozmrzele ho propustil. Greville tedy lana přemístil, zatímco Clodius vojáky znovu seřadil.

V jámě se kardinál Blasi od té doby zaměřil na Bránový kámen. A když Clodius umístil posledního Bourneova muže na lana, která Greville obrátil, kardinál vyzvedl od Gratea Naramsinovy překlady a nařídil mnichovi, aby držel svícen tak vysoko, aby mohl přečíst psané verše, aniž by ho oslepila tvář Bránového kamene. Vnitřkem katedrály se rozlehl náhlý zvuk kýchnutí vojáka a Blasi vzhlédl k Bourneovi. „Požaduji ticho, kapitáne.“

Bourne nařídil svým mužům: „Ani hlásku!“

Následovalo znepokojivé ticho, přerušované pouze Blasiho jasným a odměřeným hlasem.

začal recitovat ze stránek v ruce. „Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo –“

Čas se obrátil, zatímco Blasi kroužil kolem Vstupního kamene a nahlas četl latinské verše Naramsina. Mnich Grate se držel na rukávu s vysoko zapáleným svícem. Konečně Blasi přestal přecházet a postavil se čelem k monolitu. Pak recitoval poslední z vybraných veršů. „—formido et fovea et laqueus super et qui habitor es terrae.“ Pak spustil stránky a prohlížel si kámen. Uběhla minuta – pak dvě. Nakonec Blasi a Grate vyšli vpřed, aby prozkoumali nezměněnou tvář sochy.

Hned po třetí minutě ticha Bourne zavolal na Blasiho: „Můžeme si teď předstírat, že vidíme armádu duchů, Vaše Eminence? Nebo by váš kámen mohl být vyprázdněn?“ „Je to magie, po tom šaškovském triku s mou čepelí?“

Blasi vzhlédl a odpověděl na Bourneův nenápadný úšklebek. „Kapitáne, celý váš život je pro tento kámen jen okamžik.“

Bourne si založil ruce na prsou a s úšklebkem odpověděl: „Stejně jako váš život, i pro „...kamínku.“ Vojáci se zasmáli. „Ticho!“ napomenul je.

Clodius a Greville stáli stranou od Bournea a jeho mužů, zatímco oba mniši mezi sebou tiše hovořili.

„Musím se přiznat,“ zašeptal Greville Clodiovi, „za všechna ta léta, co jsem sloužil jako kněz Vyšší rady, a přes všechny záznamy a vyobrazení kamene, které jsem četl, jsem se ani jednou nedokázal přimět uvěřit, že pod tímto oltářem skutečně existuje něco takového. jen předstíral, že v to věří. A jsem si jistý, že většina mnichů z vyšší rady cítila a dělala totéž co já, jen ze strachu z drsného napomenutí.“

„Teď už víme,“ odpověděl Clodius a kývl směrem k jámě.

„Ale opravdu jsi věřil, že existuje – že naše opatství chrání takový kámen?“

Clodius zvedl bradu. „Vskutku.“ Než ho připustil, odkašlal si. „Kámen jsem ale shromáždil tak, aby vypadal jinak než náčrty ze skriptoria.“

„Jak to?“ zeptal se Greville.

Clodius si založil ruce na prsou a přemýšlel, pohládl si prsty bradu a pak odpověděl: „No, ten kámen se zdál být ve svém vyobrazení až příliš dokonalý. Jen nebesa ví,“

„ale usoudil jsem, že vypadá obyčejněji – dokonce jako rudimentární pozůstatek jiné doby.“ Ukázal na Grevilla a zíral do dálky. „Více jsem ho viděl jako podobu těch velkých kamenů v Anglii – těch starověkých...“

kameny, uspořádané do kruhu; pokud si vzpomínáte“

„Aha, tyhle; ano, vzpomínám si na ně,“ odpověděl Greville a kývl hlavou k podlaze.

Pak se obrátil ke Clodiovi. „A co ta Žena-Přízrak z Kamenného kamene s jejíma černýma očima a hříšným úskokem na nic netušících mužích? Věříš, že existuje, jak tvrdí opat Vonig a další – že je Matkou Grotesek?“

Clodius sebou trhl, jako by ho Grevilleova otázka náhle bolela. „Jak?“

„Mohl bys o ní pochybovat? Nejenže existuje, ale zjevuje se v těle; studená a bledá, a přesto stejně živá jako ty nebo já.“ Dbej na má slova, Greville – Matka Groteskních Démonů je zcela skutečná.“

Greville zavrtěl hlavou. „Za celá ta léta v opatství po ní nevím ani stopu . Nikdy se mi o ní ani nesnilo, jak tvrdili jiní.“ Otočil se ke Clodiovi se zvednutým obočím. „Viděl jsi ji?“

Clodius se málem zalapal po dechu. „Nikdy nezpochybíš mou víru, Greville! Drž se na jazyk!“

„Ale ne; nikdy jsem si nemyslel, že vy – no, to nikdy,“ zvolal Greville. „Jen jsem se ptal, jestli jste ji možná zahlédl. Odpusťte mi.“ Clodius protočil panenky a pohlédl do temnějších částí katedrály – možná hledal ducha, kterého si tak dokonale vybavoval. Greville si odkašlal a obrátil svou pozornost k Bourneovi, zatímco kapitán spěšně obcházel jámu.

Bourne přistoupil ke dvěma vojákům, kteří klečeli blízko okraje díry; mezi nimi ležel volný konec stočeného koženého provazu. Poklepal jednoho z nich na rameno.

„Vytáhněte šňůru z otvoru a na jejím konci udělejte smyčku – dostatečně širokou, aby se kardinálovi vešla noha, až bude volat, aby byl vytažen.“ Sílicí zvuky kroků upoutaly kapitánovu pozornost k oratoriu katedrály, kam k němu spěchal jeho seržant Armond a skupina vojáků. Spolu s náhradní helmou nesl seržant v každé ruce dvě připravené kuše. Čtyři muži , kteří ho následovali, nesli pouze jednu kuši. Všichni byli vybaveni plochou,

kožený toulec se šípy připevněný k stehnům.

Když devadesát osm vojáků, kteří stáli na lanech oltáře , zahlédlo seržanta Armonda a jeho malou skupinu ozbrojených mužů, začali mezi sebou reptat a nespokojeně protočit panenky. Všichni věděli, co nedělat – opouštět stanoviště nebo ignorovat rozkazy by byl neodpuštělný a nevratný čin. V důsledku toho se celkový tón vojáků změnil, jako vždy, když kapitán našel důvody k větší opatrnosti a uvalení přísnějších trestů za neposlušnost.

Clodius přistoupil k Bourneovi a vynadal mu: „Kapitáne, vašemu meči lze odpustit; tito muži však nosí kuše! Tohle je Boží dům! Nemůžete dovolit...“

Bourne se otočil a luskl prsty na Clodia i Grevilla, kteří se zastavili uprostřed kroku. „Vy dva!“ Ukázal směrem k protější zdi katedrály , na dvojici mohutných kamenných sloupů. „Zaujměte svá místa támhle, za těmi sloupy a u zdi, abyste nechytili zatoulaný šíp – samozřejmě náhodou .“ Bourne se na ně zamračil.

Clodius se zamračil, když přemýšlel o kapitánově skryté hrozbě. Oba mniši spěšně odešli, překročili řadu sloupů a zaujali místo pod velkým kamenným křížem Ježíše, který visel u zdi. A tam...

stál se zkříženýma rukama a zamyšleně.

Bourne se otočil k Armondovi a vytáhl náhradní helmu. Když si nasazoval pokrývku hlavy, zašeptal kušníkům: „Víte, co očekávám – žádné výjimky. Přesto ne...“ kněží se dopustí újmy. A pokud by se někomu z vás stalo, že kardinálovi a „Když vezmeš jeho pergameny, pak se postarám o to, aby ti usekli nohy a dali je psům.“ Bourne se jim zadíval do očí a lučištníci se zavrtěli, ale seržant zůstal neochvějný. Kapitán ho oslovil a ukázal na volné místo poblíž otvoru do oratoria: „Umístěte své muže přesně tam.“ „Ano, kapitáne.“ Armond se uklonil a oslovil muže: „Následujte mě.“ Bourne sledoval, jak Armond odvádí vojáky; a v záblesku mysli kapitán přemýšlel o mladém, ostříleném seržantu, který se zdál být podobající se jeho dřívějšímu, ambicióznímu já.

Devadesát osm vojáků u oltářních lan však vidělo Armonda a jeho osamělou četou kušníků v úplně jiném světle. Sledovali, jak seržant posadil svou malou řadou na pokrčená kolena, zbraně připravené, a mířil přímo na ně. Dívali se, jak uděluje pokyny svým kušníkům, a přitom ukazoval prstem přes devadesát osm vojáků. Viděli, jak gestikuluje směrem ke každému ze tří vchodů do katedrály. Prohlíželi si ho, když obešel zadní část svého nově rozmístěného oddílu a namířil dvě kuše na záda klečících lučištníků, než kývl kapitánu Bourneovi. Stejně tak zjistili, že jejich kapitán odpovídá svému důvěryhodnému seržantovi podobným kývnutím. Přesto znali postup a devadesát osm mužů bylo nyní důrazně povzbuzováno, aby uposlechli každý rozkaz, který jim byl vydán.

„Hýbe se to!“ ozval se z jámy Grateův hlas. Bourne se k jámě přiblížil, aby si ji lépe prohlédl.

V prohlubni Blasi přistoupil blíž ke Grateovi, který držel svícen blízko vyryté plochy Vrátného kamene. V hrobovém tichu táhlého okamžiku mnich zašeptal: „Tady.“ Grate ukázal na skelný, černý povrch – na odraz vysokých, tichých plamenů svícnu, který držel vysoko. „Vidíš ten obraz odrazů ohňů; jak se ohýbají?“ A ačkoli na něj nefoukal žádný vánek, Grate se zachvěl náhlým chladem, který jako by zaplnil prázdný prostor jámy. Pohlédl přes rameno a zjistil, že stěny jámy se nyní leskly celé od kapek vody, které se náhle srážely na jejím špinavém povrchu. „Nehýbej se,“ štěkl Blasi. Přejel konečky prstů po chladném povrchu Gatestone; stál pevně – docela pevně. Přesto se odražený obraz světla ohně ze svícnu kymácel, jako by zrcadlový obraz plamenů procházel vlnící se vodou. „Vskutku,“ zamumlal Blasi a pečlivěji si prohlížel povrch. Pak se odtáhl a spěšně ustoupil o několik kroků.

z Gatestone. „Co je tohle?“

V bezpečnější vzdálenosti byli Blasi a Grate svědky nepřírozeného vývoje událostí, jak řada za řadou vyrytých nápisů na Gatestone mizela. Zprava doleva a odshora dolů se zdálo, že řada za řadou vyrytých symbolů mizí a na jejich místě zbývá pouze hladký povrch sobolího a třpytivého kamene. A poté, co každý nápis zmizel z dohledu – když všechny stěny Gatestone vyhladily jako černé sklo – se rozprostřely plíživé vrstvy duhových ledových krystalků, které ho obklopovaly.

nyní mrazivou sochu. Přetrvávající chlad ve vzduchu se náhle změnil v krutý chlad, když Kněží si všimli mlhy v dechu toho druhého. Náhle se stáhli ke stěně jámy a sledovali, jak se kdysi tuhé povrchy Brány začínají zvedat a kutálet, bobtnát a smršťovat, jako by celý ledem pokrytý blok na mnoha místech dýchal stejně jako kdysi. Hluboké dunění doprovázelo stále rostoucí vibrace pod jejich sandály a oba si krátce vyměnili zarudlé a napjaté výrazy, než prohledali chvějící se podlahu.

Venku před jámou, u vzdálené zdi katedrály, stál bratr Clodius vedle jednoho z mnoha mohutné sloupy; a se založenýma rukama a s povýšeneckým vystupováním si tajně stěžoval bratru Grevilleovi. „V soukromí opatovy pracovny si kardinál osobně vybral tebe a mě, abychom mu pomáhali. Právě v tuto chvíli bychom měli být v tom „...jána s Jeho Eminencí.“ Clodius zavrtěl hlavou. „Abych pravdu řekl, byl bych tam dole já, místo mnicha Gratea; v tom kameni se vyznám mnohem lépe než on!“ odfrkl si. „Přesto tu stojíme u zdi, stranou od všeho smysluplného dění, jako dvojice hubených panošů.“ Zjevným znechucením se zašklebil. „A ten kapitán zkouší mou trpělivost jako nikdo jiný.“ Clodius si povzdechl a opřel se ramenem o sloup. „Poslouchej mě teď, Greville; kdybych nebyl tak pozorný a ohleduplný –“

Clodius zatnul čelist a podíval se na sloup, o který se opíral. Jemně ho položil položil na něj ruku – pak obě ruce – pak ucho – a s hlavou přitisknutou k němu poznamenal: „Greville; polož si ruku na tento sloup, Greville?“ Clodius se ohlédl přes rameno a zjistil, že Greville stojí od něj mnohem dále, než si původně myslel. Greville se opřel o zeď kostela s jednou zdviženou rukou a lehce se dotýkal paty nástěnného krucifixu.

„Pospěš si!“ Clodius zamával Grevilleovi.

Greville se však od zdi neodlepil. „Hýbe se to!“ zvolal, spustil ruku a ukázal na řezbu. Clodius odešel od sloupu a přistoupil k němu. Greville si přiložil ucho k krucifixu a gestem naznačil Clodiovi, aby poslouchal pozorněji.

„Slyš, jak se třese!“ Clodius se naklonil, naklonil hlavu a uslyšel slabé a rychlé klepání sochy, jak se vibrovala o kameny zdi.

„Sloup se také třese,“ odpověděl Clodius a ohlédl se přes rameno na sloup, který právě opustil. Oba kněží ho okamžitě zkoumavě prohlédli.

patro.

Greville promluvil. „Zeď – sloup – teď podlaha – možná se třese celý kostel?“

Clodius zvedl zrak k fresce na stropě. Pod svrašťelým obočím poznamenal: „To není dobré – pro nástěnnou malbu.“

Clodius si prohlédl rozlehlý, vyvýšený obraz. V jeho středu, vysoko nad katedrálním oltářem, ležely portréty tří králů v plném rozsahu, obklopené prstencem modravých plamenů. Dále vně kruhu, zcela obklopujícího ho, se nacházely obrazy válcícih andělů s meči, štíty, pancíři a přilbami. Tito andělé jako vzdušná armáda bránili tři krále před shromážděním okřídlených démonů, kteří všichni měli groteskní rysy podobné těm, které měly různé kamenné sochy lemující horní terasy vnější střechy katedrály.

Greville zašeptal Clodiovi: „Prosím, pověz mi, co by se stalo, kdyby nebyl tím mužem, za kterého se vydává – kdyby místo toho byl ve spolku se Zlem?“

Clodius sebou trhl a pomalu se otočil. „A koho tím myslíš?“

„Kardinál,“ zvolal Greville. „Co když má v úmyslu víc než jen přivolat duchy proti Angličanům? Co když je to sám ďábel – a přišel do opatství jen proto, aby otevřel kámen?“

Clodius ustoupil. „Ztratil jste rovnováhu? Mluvíte kacířství! Proboha, vždyť je to avignonský kardinál!“

Greville pokračoval: „Jsem mnich nižší rady, a přesto nejsem obeznámen s těmi pasážemi, které recitoval. Vzpomenete si na ně?“

Clodius se naklonil Grevilleovi do tváře a vynadal mu. „Není to jen koncilní mnich, ale koncilní kardinál – a s plným překladem kamene v ruce!“

Nebyl by mnohem zběhlejší než my dva, pokud jde o Vstupní kámen?“

„Přesto,“ naléhal na něj Greville, „znáte některé z pasáží, které recitoval?“

Clodius ho chytil za paži a zavrčel mu do ucha o příčině vibrací v podlaze katedrály – byly to cválající koně před kostelem. Pak Grevilla pustil a pohrozil mu: „Nepokoušej mou trpělivost! Už nechci slyšet žádná tvá kacířská obvinění ohledně našeho nového opata. A teď se vzpamatuj, nebo nás oba připravíš o naše právoplatná místa dozorců katakomb!“

Greville s rozmrzelým povzdechem propustil Clodia a odvrátil zrak. Pokáraný mnich si založil ruce na prsou a zamračil se na vojáky u oltářních lan, kteří nyní zírali na chvějící se podlahu. Někteří z nich si šeptali s vyjádřeným znepokojením a všechny řady se lehce zachvěly vrtícími se vojáky.

Bourne stál se třemi vojáky na okraji jámy a přísně se zadíval na své nervózní řady, než na ně zakřičel: „Uklidněte se! Zmlkňte, nebo...“

„Další muž se s vášní vrhne na můj bičovací sloup!“ Otočil se. „Armonde, buď připraven; se zbraněmi v ruce!“ Otočil se zpět. „Všichni se dejte pozor na mě – ne na sebe navzájem; ne na podlahu; ne na kněze – jen na mě!“ Téměř stovka vojáků ztuhla jako vyrovnané sochy s očima upřenýma na kapitána. Jediný zjevný pohyb se v tu chvíli odehrál přímo pod Bourneovými botami, na podlaze jámy.

Kardinál Blasi se v díře stáhl ke zdi a tápal po visícím lanu, ale našel jen kluzký, studený povrch, nyní pokrytý kondenzací.

Mnich Grate přešel svícem po třpytivé zdi a hledal provaz. Plameny jeho svícnu se okamžitě odklonily od zdi a

směrem k Vrátnému kameni. Grate zvedl hlavu, prohledal horní okraje otvoru a zjistil, že stejně jako světlo, které držel v ruce, i všechny plameny svíček Okolní podlahové svícny se rovněž nakláněly ke středu jámy.

„Kapitáne! Lano!“ křičel Blasi, utíral si hrst černé špíny o roucho a potichu si stěžoval. Pak se kradmo podíval přes rameno na vypouklý Gatestone. „A teď, kdybyste dovolil!“

Voják spěšně spustil lano, když Bourne Blasimu nařídil: „Vsuň nohu do smyčky lana.“ Blasi lano popadl, když...

„Pššš!“ Náhlý zvuk ohlušujícího výbuchu vzduchu vyvolal neúprosné syčení, které připomínalo protržení sopečného průduchu. Oba kněží se vrhli na sebe.

o zeď. Grateův svícen dopadl na dno jámy a jeho plamen zhasl.

Blasi ztratil Naramsinovy překlady; hromádka stránek se rozprchla. Náhle se rozběhl po podlaze, i po rukou a kolenou, aby spadlé stránky zvedl; přitom však ostražitě sledoval Bránový kámen a díru v jeho středu, která se nyní sama zaplňovala. s vířící černou mlhou. Vířící tma se vlnila a dýmala, než se vylila z Gatestone jako hustý mrak. Blasi popadl poslední zatoulanou stránku a vrhl se k ní zeď, když se po dně jámy vplížila hustá mlha a zakryla mu nohy absolutní tmou. Zdálo se, jako by celé dno jámy zmizelo, zcela pohlceno nejčernějším stínem.

Blasi chytil lana, když se po zdi snesly pláty ledu, tmavé od sazí. Zvedl sandál a zápasil se smyčkou na konci lana, zoufale hledaje oporu. Černá mlha stoupala až k jeho bokům. „Zatáhni – drahý Bože! Vyzvedni mě ven!“ Nacpal si do zubů stránku Naramsinu a sevřel lano.

Grate vykřikl, když vysoko prorazil žíravý mrak. „Hoří! To je oheň!“

Bourneův hlas shora přikázal: „Vy dva – zatáhněte za lano! Vy – přiveďte dalšího! Pohněte se!“

„Hned!“ zakřičel Blasi skrz zaťaté zuby. Vojáci ho začali vytahovat z díry, i když se mu na nohou objevily puchýře od krve. Grate skočil na Blasiho a...

Okamžité další trhnutí srazilo jednoho ze dvou vojáků s křikem střemhlav do jámy a s odporným žuchnutím proniklo mlhou. Zbývající voják vykřikl, když mu rychle klouzající provaz spálil vnitřní stranu rukou. Kněží společně sklouzli zpět do oblaku sahajícího mu po pás.

„Zatraceně, kardinále!“ křičel Bourne a chytil se lana, aby nahradil svého padlého vojáka. Povolal dalších šest mužů. „Na tohle lano! Hned!“ Nohy se škrábaly.

a lano se napnulo ve stejném okamžiku, kdy Blasi od sebe Grate odstrčil.

Kněz se zapotácel dozadu a zmizel pod vířící mlhou. Sám, na laně, se Blasi sunul po stěně jámy nahoru. Vojáci ho vytáhli do bezpečí, i když do díry hodili druhé lano. Blasi se převalil na záda a chytil se za stehna. Tmavé skvrny prosakovaly skrz vyžehlené části jeho oblečení. Ztuhl bolestí a lapal po dechu, stránky stále v zatátých zubech. Jeden z vojáků si nad ním klekl a sáhl po lemu jeho roucha.

„Nesahej – na mě!“ vykřikl Blasi a zašklebil se.

Clodius z dálky zakřičel: „Co se s vámi děje, kapitáne? Dostaňte odtamtud mnicha Gratea! Zemře!“

Bourne se otočil a zařval na Armonda, ať se , když ukázal na Clodia: „Jestli ten muž pohne, nebo promluví, ať ho pustí!“

Stále v jámě se Grate s námahou postavil na nohy. Potácel se, tápal, kašlal a oslepovala ho korozivní mlha, která mu nyní stoupala rovnoměrně až k hrudi. Bourne zařval: „Nešikovní bastardi! Vždyť nevidí! Přisuňte to lano blíž – dejte mi ho!“ Vytrhl svým vojákům lano, obešel okraj jámy a hodil ho do díry, zatímco volal na Gratea. „Tudy; ano: jděte k lanu; ano; pojdte dál; jsem tady!“

Grate našel lano a přichytil se k němu, stále se dusil hořící mlhou.

„Táhněte!“ křičel Bourne na řadu mužů za sebou. Všichni se opřeli o

lano a Grate se vyšplhal po stěně jámy. Jen v polovině cesty do bezpečí se Grateovi z paží sloupla kůže a přilepila se ke stěně jámy jako mokrá kapesník. Z jeho sevřených rukou se vykutálelo maso pěsti a sklouzl po laně, zřítíl se zpět do mlhy. Bourne uviděl konec lana bez smyčky a vyštěkl: „Přineste mi to druhé lano!“

Grate znovu vyskočil na nohy, nad mlhou mu vyčnívala jen brada. Přesto mu stejně jako kůže na pažích, která mu nyní zmizela, chyběla i kůže na uších – byla zcela rozpuštěná. Nyní hluchý a slepý, zběsile pobíhal kolem jámy, rukama přejížděl její stěny a hledal lano. Spadl. Znovu vstal. Bourne se připravoval hodit druhé lano, ale zastavil se. Nevola na kněze; nemohl. Ani nepoznal pohybuující se rudou kouli jako lidskou hlavu. Přesto Grate vykřikl hrůzou, tón jeho hlasu se nyní strašlivě změnil v štiplavé mlze. A pokud se kdy ozvala řada výkřiků, které by se mohly vryt do trvalé paměti i ostřílených vojáků –

Z vyhlídkového místa nemohlo devadesát dva vojáků u oltářních lan vidět hrůznou událost, která se odehrávala na dně jámy; mohli jen stát a poslouchat znepokojivé prosby zoufalého kněze, jehož křik byl jako křik muže upáleného zaživa. Vojákům se slzily oči, srdce jim bušilo, dech se zrychloval. Přesto zůstávali neochvějní a čekali na jakýkoli rozkaz, který by k nim mohl přijít.

Poslední Grateovy výkřiky utichly do pouhého bublavého zvuku, než ho konečně pohltila kypící mlha. Bourne rychle přešel k Blasimu, který teď ležel na boku, svíjel se bolestí, zatímco přehazoval stránky a hledal v jejich verších řád. Bourne se sklonil a zavrčel na něj: „V tomhle se člověk prostě roztavil jako svíčka.“ „Zatraceně – ať už jste přivolal cokoli!“ Bourne se naklonil blíž k Blasimu. „Je to vaše požehnaná armáda duchů – černá mlha? Dobře mě poslouchejte, kardinále; ztratil jsem vámi muže a už o dalšího nepřijdu! Vstanete odsud a napravíte, co jste udělal, nebo nechám své muže, aby přetáhli desku přes díru.“ Otočil se k šesti mužům, které zavolal z lan, a nařídil jim vrátit se na svá původní místa.

„To nemůžete udělat!“ protestoval Blasi a sípal. „Musím přednést správné pasáže, abych kámen zavřel. Ale nemůžeme ho zavřít, dokud se neobjeví Duchové a já je nepřivolám proti Angličanům v Crecy!“

„Tak to udělej hned! Recituj verše! Pošli je pryč a já to překryju deskou!“

„Neexistují žádní duchové, které by bylo možné přivolat. Dejte jim – dejte jim víc času. Mlha není ony!“

„Jak si můžeš být jistý? Viděl jsi někdy ducha?“

„Neviděl! A přece jsem viděl mnoho mlh!“

„A já už viděl a slyšel dost!“ křičel Bourne. „Mám v úmyslu desku zavřít – ať už verš nebo ne!“

„Poslouchej mě, Bourne,“ zavyl Blasi bolestí. „Přitažením desky přes jámu se kámen nezavře. I když kámen zakryješ – pod deskou zůstane otevřený. Zavřou ho jen správné verše!“

„Buď ty své verše najdeš ty, nebo se já stanu veršem, co tu zatracenou desku zatáhne!“

„NESMÍTE! Nemůžete spěchat s kamenem – ani se mnou! Proboha, kapitáne, podívejte se na mě! Sotva popadám dech, tou bolestí!“ Otočil se zpět ke stránkám a třesoucími se prsty je procházel, zatímco si je četl. „Ještě chvíli, prosím – vás,“ zasténal, slzy mu stékaly po tvářích a pálením v nohou se téměř zbláznil.

„Nemám ani chvíli, kardinále! Ta mlha stoupá už teď! Až se vylije z díry, ztratím šanci desku zavřít. Moji muži jsou na místě a chvíle je moje. Teď buď vy...“

„Fuuu!“ Bourne se otočil za náhlým závanem vzduchu, který vycházel z jámy.

„Držte si pozice,“ křičel na své muže. Kapitán si prohlédl slabě osvětlenou díru. plameny všech okolních podlahových svícňů nyní zhasly. Z prohlubně vál ledový vánek . Na svodu oltáře se v neustálém větru třepotaly tapiserie.

„Ne! Chyťte je!“ křičel Blasi a tápal po rozházených stránkách, které vítr vznášel po podlaze. Přesto několik papírů spadlo do větrného průvanu a bylo vtaženo do jámy. Překulil se a přitiskl si k hrudi rozčuchanou hromadu stránek . „Kapitáne, jak chcete, abych – tenhle vítr – nedokážu zařídit –“

Bourne ho přerušil a přes rameno zavolal: „Jestli selžeš, posadím tě.“
Jste zatčen – a vrátíte se se mnou do Paříže a povíte Jeho Veličenstvu králi o této ohavnosti, kterou církev tajně chová.“

Blasi zasténal a klopýtavě se postavil na nohy. Vrávoravě se vzdaloval od jámy a s grimasou odnášel stránky pryč od větrné díry.

Bourne zavolal, když se blížil k jámě: „Stráže u dveří; budete mými pochodňi! Opustte svá místa a přiveďte z nádvoří další posily – sedm ozbrojených mužů, kteří zajistí vnější stranu každých dveří, které nyní střežíte. Informujte je, že každý muž, který se pokusí vstoupit do kostela, bude stát! A teď pryč!“ Okamžitě se stráže spustil a troje dveře katedrály se s bouchnutím zabouchly. Bourne se ohlédl přes rameno.

„Armonde, sleduj všechno, co se hýbe!“ Otočil se. „Muži u lan; buďte připraveni táhnout jako jeden muž – na můj povel!“

Pak se Bourne s tasenou zlomenou dýkou opatrně přiblížil k díře.

Na druhé straně katedrály si Greville otřel slzy z tváří, zhluboka se nadechl, vzhlédl od podlahy a otočil se ke Clodioviovi s rozzlobenou otázkou: „Teď, když je mnich Grate mrtvý, věříš, že se podlaha stále třese od cválajících koní před kostelem?“

Clodius na něj přimhouřil oči a pak si založil ruce a opřel se rameny o sloup. „Dávej si pozor na jazyk, Greville. Kdybych si nedovolil střílet do zad, nemohl bych pro Gratea nic udělat. A proč jsi nic neudělal ty?“ Clodius se otřásl hlavou a pokračoval: „Kromě toho jsme nikdy netrvali na tom, aby slezl do té jámy.“

„Volba byla jen na něm – a udělal ji jen ve snaze získat si kardinálovu přízeň. A teď ovládni své fňukání a ztiš hlas, abys nezpůsobil, že nás oba zastřelí!“ Clodius zakašlal a obrátil svou pozornost k jámě.

Mezi nimi se rozhostila chvilka ticha.

Konečně Greville zašeptal: „Něco se děje v jámě. Všechny plameny svícňů zhasly. A cítím stálý vánek.“ Podíval se přímo na Clodia. „Měli bychom se vytrazit z kostela, dokud stráže nebudou u dveří a kapitán k nám bude zády.“

„Vidíš?“ Clodius nenápadně ukázal přes katedrálu a znovu zakašlal. „Ani ke dveřím se nedostaneme.“

Greville se podíval přes Clodiovo rameno a všiml si Armonda, který na ně upřeně hleděl. Greville vydechl Clodiovi: „Přesto nás nebude sledovat donekonečna. Možná si sedneme na podlahu a on se odvrátí?“

Clodius podlehl dalšímu vytrvalému kašli. Greville koutkem oka zkoumal bezobslužnou přední část kostela. Protočil očima a hledal vhodnou únikovou cestu, obešel celou vnější zeď. Za nimi si všiml kamenného kříže na zdi, na kterém visela sochařská podoba.

ukřížovaného Ježíše - visící socha se kymácela jako pomalu se pohybující kyvadlo. Greville odstoupil, aby si ho prohlédl blíže, a pak zvolal: „Viděl jsi, jak se hýbe?“ Ukázal na houpající se krucifix a podíval se na Clodia, který si stále mával rukou před obličejem a kašlal. Teprve tehdy, v novém úhlu světla, Greville zahlédl Tenká vrstva prachu se usazovala na Klodia, snášející se shora z horních okrajů sloupu. Oba kněží okamžitě vzhledli a hledali původ prachu.

„To je sypká malta,“ prohlásil Clodius. Odstoupil od sloupu, odkašlal si a prozkoumal vysoký strop, než se podíval zpět na Grevilla, který tam vyděšeně stál s rukou přes ústa, s doširoka otevřenými očima a zíral na nástěnnou malbu na stropě. Clodius sledoval jeho pohled a na nejvyšším bodě stropu uviděl tři namalované krále, kteří vypadali, jako by otočili hlavy a hleděli dolů, přímo na ně dva.

„To není možné,“ zamumlal Clodius a držel se za obočí. „Je to jen nástěnná malba. Osvětlení, nebo možná prach, způsobují, že se zdá, jako by se hýbala.“ Oba kněží ustoupili za řadu sloupů ke zdi kostela. Greville zašeptal: „Panebože, co jsme to - zničili?“

Tři dveře katedrály se otevřely a zase zabouchly. Bourne poklekl vedle jámy a nahlédl do jejích temných hlubin, když ho obklopilo šest vojáků s dvanácti pochodněmi. Pod tančícími plameny pochodní jim vlály vlasy a oblečení v stálém vánku; a když byla díra nyní osvětlena, Bourne vyskočil na nohy. „Ustupte!“ křičel a mával svým mužům rukama, když ustupoval o několik kroků, než se zastavil v bezpečné vzdálenosti, aby si prohlédl překvapivý nový tvar Brány, který nyní dominoval prostoru díry.

V mihotavém světle pochodní a mrazivém vánku se vojákům tvořila mlha a zakrývala jim dech. Bourne zkoumal vířící sloup, který vypadal jako malé, nehybné tornádo, jež stálo na místě Gatestone, když se uprostřed dna jámy tyčilo jen o něco výše, než úroveň podlahy katedrály. Vršek černého, vířivého sloupu byl stejně široký jako jeho základna; a ačkoli se jeho střed zdál dutý, znatelná prázdnota byla příliš tmavá na to, aby ji bylo možné vidět uvnitř. Bourne si však poblíž osvětlenějšího okraje jámy všiml, že inkoustová mlha, která kdysi hrozila přetéct přes okraje díry, nyní začala ustupovat, jak klesala níže ke stěnám jámy, hlouběji do díry, jako by ji postupně vtahoval vichřice. A v rozptýlené mlze se objevilo dno jámy a odhalilo rozlehlé, bezvládné siluety kněze a vojáka. Bourne

svolal své pochodně. V sílícím větru šlehalo z plamenů pochodní žhavé uhlíky . Bourne držel dýku tasenou a připravenou, když se pomalu přibližoval k jámě.

Zastavili se blízko okraje temné díry. Voják držel pochodně vysoko a namířil dolů. „Kapitáne, stále žijí!“ Bourne sledoval, jak se stinné postavy převalují na záda. Obě siluety se střídaly a kutálely se k základně víru a s přiblížením se k němu pohybovaly rychleji. Kapitán se chystal zavolat po lanech, když si uvědomil, že se samy od sebe nehýbou. Mrtvoly klouzaly po podlaze a vír je pohltil.

Z stálého hučení víru se okamžitě ozvaly dunivé zvuky – tupé údery, jako by o sebe opakovaně narážely velké hrudky bláta . Bourne ustoupil. Zíral na nejbližší stěnu víru, jak se vynořují černé a nerovné tvary, které obklopují jeho vnější okraj a zdálo se, že se honí rotujícím sloupem. Hladké okraje černého víru ustoupily hrbolatému povrchu tmavých a nepravidelných tvarů. Pak se vychýlil jeden kus, stále připevněný k víru. Vyčnívající část kroužila kolem sloupu dokola, volná a plně natažená. V tu chvíli, skrze slabý záblesk vířivého pohybu, Bourne rozpoznal létající věc jako bezvládnou a kymácející se paži a teprve tehdy zjistil, že se celý sloup proměnil v těsný

sbírka zčernalých, rotujících částí těla.

Bourne upustil dýku; ta zařinčela o podlahu. Zjevně poraženě rozhodil rukama a s nuceným výrazem spokojenosti oslovil blízkého vojáka: „Jeho Veličenstvo král mě ujistil, že bych si mohl užít pobyt ve společnosti dobrých mnichů v poklidném opatství – spousta jídla, požehnané opatské víno – možná i lov kanců a pečeně pro všechny řadové –“ Bourne popadl vojáka za vestu s planoucíma očima a ukazovátkem ukázal na vířící kolonu. „Co – proboha – to je?“ Bourne odstrčil oněmělého vojáka stranou, odpochoval a spěšně přecházel v kruhu, vlasy si držel z očí, zatímco si prohlížel nejbližší částí katedrály. „Dost už! Kardinál? Armonde, kde je kardinál?“

Na druhé straně kostela si seržant Armond otřel slzavé oko o paži. Tiše proklínal jemný prach, který se snášel shora a usazoval se na něj a jeho malou řadu kušníků. „Nevidím kardinála, kapitáne,“ zvolal Armond a zamrkal, zatímco přemísťoval své dvě kuše na záda svých mužů.

Prásk! Ze stropu se zřítíl velký kámen a roztříštil se o podlahu, jen pár metrů před četou. Dva kušníci vyskočili na nohy.

Armond se vrhl vpřed. „Nenuťte mě k nim,“ zavrčel a namířil jim kuši do zátylku. „Zaujměte svá místa.“ Muži se vrátili na kolena,

namířili zbraně na vojáky u lan. Armond ustoupil, oba luky namířené na ně. Jeho zrak však byl upřený jinde – na dva mnichy na druhé straně katedrály – aby neztratil z dohledu dalšího kněze a ještě více nezklamal svého kapitána.

Clodius a Greville nervózně pohupovali, když zírali směrem ke dveřím kostela. Okamžitě se otočili a spatřili Armonda, jak dává pokyn jednomu ze svých kušníků, a klečící voják švihl zbraní směrem k mnichům.

„Zastřelí nás!“ zvolal Greville a pevně popadl Clodia za roucho.

Clodius ho napomenul: „Možná ano – kvůli tobě!“ Odstrčil Grevilla . „Jelikož se nedokážeš ovládnout, míří na nás oba kuše.“ Zafuněl a s viditelným opovržením zvedl nos ke stropu.

Greville si stěžoval: „Nejsme tady v bezpečí! Padají kamenné oblouky –“

„Matko Ježíšova,“ zamumlal Clodius náhle a zíral do stropu. „To nemůže být pravda.“

Vysoko nad oltářem, neviděni nikým kromě dvou kněží, se zdálo, že tři králové z nástěnné malby ožívají, třesou hlavou a s tvářemi zkřivenými bolestí. Jejich pohyblivé obrazy však náhle ztuhly, s otevřenými ústy a doširoka otevřenýma očima, když nyní zírali na Clodia a Grevilla. A v tu chvíli jejich ztuhlé tváře začaly prskat a hořet, uvolňujíc oblak rozptýleného kouře a spršku spálených skvrn barvy, které se snášely k podlaze jako černý sníh. Teprve tehdy vojáci vzhlédli a hledali původ popela, který se na nich usadil.

Clodius zakašlal a zamával rukou před obličejem, aby se zbavil jemného oparu padajícího prachu. Pak hledal příčinu ostrých, praskavých zvuků, jako by vydával přehřáté kameny lámající se ve studené vodě, a našel praskliny táhnoucí se po celé ploše mohutného sloupu, který se tyčil vedle něj. Odstoupil od sloupu a z dálky si ho prohlédl. Všiml si spršky prachu, která se spirálovitě snášela kolem jeho zakřiveného povrchu. Štěrby se náhle rozšířily a ze sloupu odpadly velké kusy kamene, které s ohlušujícím rachotem dopadly na podlahu a okamžitě upoutaly pozornost všech očí v katedrále. Když se kusy sloupu uvolnily prachem a padajícími troskami, Clodius si všiml, že rozpad sloupu nebyl náhodný, protože odhalená část hlubšího,

Nerozbitý kámen se jevil jako hladký povrch boku obrovské kamenné nohy.

Jak se snášely kameny, mnichovi bylo jasné, že se zpod padajících úlomků skály postupně odhaluje tyčící se socha. Kolosální postava byla tou Obr v brnění, svírající dlouhý meč. Druhou ruku měl přitisknutou pod kamenný blok, který podpíral střechu katedrály. S okrajem z tenkých vrstev pancéřových plátů stál ve spartánském bojovém oděvu připomínajícím starověkého římského válečníka.

Zakřivené pláty mu pokrývaly dolní končetiny a paže a celá helma byla ze všech stran kulatá, přičemž nejvyšší část pokrývky hlavy se sbíhala vzhůru do tupého hrotu. Mezi širokými rty se nacházely ostré špičky řad rozeklaných zubů a uprostřed čela měl jediné kyklopské oko.

Greville proběhl kolem řady pilířů a schouleně se opřel o vnější zeď katedrály. Odtrhl pohled od tyčící se sochy kyklopa a zadíval se na zvláštní pohyb, který zahlédl koutkem oka.

Tam, u zdi, přímo vedle něj a těsně nad ním, visel vyřezávaný krucifix s kamennou podobou Ježíše – hýbal se. Greville zíral na Ježíšovu figurku; její hrud' se rychle zvedala a klesala, jako by se snažila dýchat. Mnich si pro sebe zasténal a sklouzl po zdi dolů. Zmocněn emocí se schoulil do klubíčka, jen aby se rozplakal a modlil se, aby se probudil z toho, co se mu zdálo jako hrozný sen – aby se náhle ocitl v klidu svého pokoje v ložnici. Clodius křičel na Bournea a ukazoval na novou sochu Kyklopa: „Podívej se na to, kapitáne! Proboha, zbláznil ses? Tvoji vojáci proti tomu nic nemají! Musíme hned odejít!“

Bourne však stál zády ke Clodiovi. Kapitán křičel rozkazy na vojáka u oltářních lan, který mezitím uvolnil lano a vypadl z formace. „Neopouštějte své místo! Okamžitě se vraťte k lanu!“ Místo toho voják utekl a řítil se ke dveřím katedrály. Kapitán se stejně rychle otočil a zakřičel: „Armonde!“

Náhle se ozvaly prasknutí z kuší, vyletěly šípy a muž se klopýtl k zemi s několika šípy zaraženými do zad. Svíjel se, dusil se a zemřel. Teprve tehdy Bourne oslovil Clodia a ukázal na něj ukazováčkem: „Ticho, knězi; TIŠE !“

Bourne se otočil, prohrabal si rozevláté vlasy a sepnul si je za uši. Pochodoval ke svým pochodňákům . „Přiblížte se mnou k díře! Chraňte plameny před větrem ! Shromážděte se a nechte pochodně hořet; každý plamen zapálí další!“ Blížil se k okraji jámy. Ve slabém světle nakloněných plamenů pochodní uviděl praskliny, které se tvořily ve stěnách jámy a stoupaly vzhůru a přesahovaly horní okraj obvodu prohlubně. Praskliny se však paprskovitě táhly od Vrátného kamene, skrz vyšší podlahu katedrály a šířily se dokonce i pod jeho botami. Bourne ustoupil. Uvnitř

V jámě vířivý trychtýř sténal; čím dál hlasitěji, tím rychleji se zrychloval.

V jeho sténání se ozývaly stoupající tóny mnoha výkřiků, které dohromady připomínaly masivní shromáždění nepochopitelného utrpení – jako by to byl řvoucí sbor tisíce mučených duší.

Bourne zavyl: „Kde je kardinál?“ Jeho pohled však upíral na černou, rotující obludu stlačených částí těl před sebou. Pak přikázal jeho pochodňové, křičící přes hluk, zatímco odstrkoval vojáky od jámy: „Padněte

„Zpátky! Všichni, kromě vás tří – držte na tom světlo. Vy dva; chci v tomto kostele víc pochodní! Postarejte se o to! A vy; zaujměte svá místa na lanech!“ Zavolal na Armonda. „Buďte připraveni!“ Pak zařval na všechny své muže, když je obklíčil: „Na můj povel; uzavíráme desku! Seřadte se rovnoměrně jako předtím! Držte stejné tempo. A pokud uvidím byť jen jednoho z vás zvednout hlavu proti mně –“ Kapitán však zavřel ústa, pomalu se otočil směrem k jámě a zíral na hladký, karmínový tvar, který se pomalu zvedal ze středu vířícího sloupu tmavé masa.

~*~

Na druhé straně katedrály opustil Clodius Greville a uprchl ke dveřím kostela, když do skalní zdi zasáhla střela z kuše. Jiskry vybuchly na délku paží od... Clodiusův výraz se náhle zarazil a přesvědčil ho, aby se stáhl a rozmyslel si útěk. Ustoupil ke Grevillovi, který stále ležel schoulený na podlaze. Z dálky zahlédl kušníka, jak nabíjí a znovu míří na něj zbraní. Clodius se pomalu přiblížil ke Grevillovi a nyní ostražitě sledoval obří sochu kyklopa s hlavou skloněnou dolů, která zdánlivě zkoumala kněze svým jediným nemrkajícím kamenným okem. Clodius utěšil Grevilla poplácáním po rameni. „Vzmuž se. Musíš být silný, pokud ti mám pomoci utéct.“

Greville se posadil a otřel si oči. „Ano – odsud. Přál bych si, já – ano – měli bychom odejít.“ Grevilleovy skelné oči se protočily, jako by někde v kostele něco hledal, ale nemohl to najít. Přesto se zdálo, že jeho oči objevují všechno najednou, jen v úplně jiném světle. Zamumlal: „Jsem unavený. Měl bych se vrátit do ložnice a odpočinout si před ranními nešporami.“

„Vskutku.“ Clodius souhlasil s Grevilleovým nesmyslným návrhem, aby mnicha ještě více nevyděl novými představami o jejich hrozné situaci. „A měl byste.“ Je čas odejít; abyste našli klid a odpočinek – před ranními nešporami.“

Greville vzhlédl ke Clodiovi, ale jeho pozornost klesla přes Clodiovo rameno ke vzdálenému stropu. Jeho prázdný pohled se upíral na vířící obrazy rozlehlé fresky. Viděl okřídlené demony, jak zabíjejí anděly. Viděl létající ďábly, jak pronikají kruhem modrých plamenů s meči vztyčenými vysoko, jak stínají hlavy třem beztvářným králům. Omámený Greville se slabě usmál a přikývl, jako by se smířil s hrůznými událostmi, které se odehrávaly u stropu.

Clodius vrazil Grevillovi facku. „Podívej se na mě! Teď odcházíme! Až uvidím, že je ta správná chvíle, očekávám, že si pospíšíš ke dveřím katedrály. Nezpomaluj ani se nezastavuj!“ „Na nic nehledej, jen na dveře; budu hned za tebou. Chápeš mě?“

„Ano, musel jsem spadnout – ale dokážu to. Půjdeme už?“ zeptal se Greville a natáhl ruku ke Clodiovi, aby mu pomohl vstát. Zezadu se ozvala hlučná rána a všichni se jako jeden otočili, aby zjistili, že velký kamenný kříž spadl ze zdi. Jeho zbytky ležely rozházené po podlaze jako hromada roztržitých předmětů.

fragmenty. Přesto ze všech roztroušených střepů žádný nepředstavoval rozpoznatelnou část bývalá socha Ježíše, protože každý rozbitý kousek patřil pouze tomu, co kdysi bylo vytesaným kamenným křížem. S rukama sevřenýma začal Clodius zvedat Grevilla na nohy, když vtom –

„Syčení!“ Za Clodiem se ozvalo ostré plivání jako plivání rozzlobené kočky. Clodius se otočil právě ve chvíli, kdy Greville s trhnutím uskočil a oba mniši dopadli na podlahu. Ztuhli tam, kde seděli, s vytřeštěnýma očima a ohromení, jejich roucha vlála ve větru od katedrály.

Zírali do tváře, kterou by si každý svatý muž mohl představit jako nepopsatelnou ohavnost. Před nimi stála kamenná soška, která byla dříve připevněna k vyřezávanému kříži. Nyní stála odděleně a vysoká snad jako malý pes. Její tělo připomínal šakala. Nicméně, kromě jehlicovitých zubů zůstala jeho hlava nezměněna a odpovídala předchozí podobě vyřezávaného Ježíše, doplněné trnitou korunou. A na rozdíl od předních tlapek, které stály od sebe, vzpřímeně a bez překážek, jeho zadní tlapy ležely dozadu na podlaze, obě vypadaly, jako by byly přibity k sobě a připevněny k velkému zbytku bývalého kamenného kříže. Groteskní socha se k nim plazila a táhla za sebou svou dozadu zkroucenou zadní nohu a stále přichycený kus skály. Clodius a Greville se od blížící se kamenné postavy plazili pryč.

„Řv!“ Dunivý hlas tyčícího se kyklopa se nesl vnitřkem katedrály a na okamžik přehlušil každý zvuk. Clodius zjistil, že na něj obr zírá svým jediným velkým okem. Socha pustila ruku ze stropu, druhou zvedla obrovský meč a začala sestupovat z vrcholu rohové paty sloupu, když oba kněží vyskočili na nohy a rozběhli se ke zdi. Kamenný obr praštil nohou v sandálech o podlahu kostela, čímž se v kamenných dlaždicích objevily praskliny, které se šířily zpod jeho paty. Na pohybující se sochu se snášely kameny a prach ze střechy. Náhle se zřítily nepodložená část střechy katedrály a v dunivém chaosu se na obra zřítit mohutný sloup trosek.

Kyklop se pod náhlou silou roztříštil a celý se zřítit na podlahu v lavině štěrku a kamení. Po podlaze se valil obrovský oblak prachu, který vítr rozmetal všude a zakryl celý výhled na kostel. Na podlaze pobíhala kamenná postava šakala a táhla za sebou rozbitý kus kříže. Vtrhla do středu katedrály a vrhla se do částečně uzavřené jámy. Jako hnisající mor peklo pohltilo katedrálu a neušetřilo žádnou posvátnou ikonu. A záhadný okamžik se proměnil ve stále se zhoršující noční můru.

„Zvedněte!“ křičel kapitán Bourne. Vojáci zatáhli a lana se natáhla, jak se oltářní deska posouvala dále a skřípala o rozbitou podlahu. V hučícím větru a vířícím prachu muži stáli téměř hluší a slepí. Třetina jámy byla zakryta pomalu se blížící deskou a stále se rozšiřující štěrbinou v podlaze syčely.

chrlily mrazivé mlhy. Muž vykřikl, zdálo se to jen polovičním výkřikem. Bourne okamžitě zahlédl prázdné místo v řadách – a velkou trhlinu v podlaze, která chrlila sloup mlhy a ledových krystalků. Proběhl řadami a přeskočil rozšiřující se praskliny v kamenných dlaždicích. Bylo však příliš pozdě; nedokázal najít ani svého vojáka v hluboké štěrbině, která jako by sahala až do hlubin pekla. Zakřičel na zbytek nečinných mužů, kteří nyní drželi v rukou dvojice pochodní bez plamene: „Okamžitě se postavte za formaci! Pokud by jeden z nás padl, okamžitě zaujměte tu pozici!“ Otočil se k protější zdi. „Armonde, buď připraven převzít velení!“ Zatímco muži odhodili pochodně a vyškrábali se z jámy, Bourne se rozkročil nad štěrbinou v podlaze. Připevnil se k lanu místo svého padlého muže a varoval všechny vojáky na lanech: „Táhneme jako jeden a zemřeme jako jeden!“

„Zvedněte!“ zvolal Bourne. Namodralé klouby svíraly lana. Třesoucí se muži syčeli a sténali. Oltář se znovu pomalu posouval vpřed. Z vířícího sloupu se valily kroupy ledu a zasypávaly každého vojáka. Muži byli mokří a špinaví od prachu, někteří se šklebili. pod mrazivými vousy a všichni měli stejný výraz strachu a zoufalství, jaký se dal spatřit jen v zápalu zuřící bitvy.

„Zvedni!“ Kapitán sledoval rychle se rozplývající oblak prachu, který kdysi pohlcoval celou katedrálu, stále se objevující zbytky lesknoucí se mnišské mříže, která z hrdla chrlila řadu světelných zjevení. Jedno po druhém vylétávala z úst mrtvolky a každé unikalo rychleji než to předchozí – až se hrdlo mrtvolky s takovou intenzitou třepotalo a krklo, že se podélně rozdělilo. Náhle se celá mnichova hlava a krk roztrhly, v jedné rovině s rameny a všemi směry, zdánlivě jako rychle dozrávající, masitý květ. Z bezhlavého trupu, který zbýval, vytryskl zářivý sloup proudících Duchů, křičících a pulzujících vzhůru. Vyšší patra katedrály se hemžila zářícími průsvitnými postavami. Všude mizela a znovu se objevovala zjevení ze stropu, zdí a podlahy – celá katedrála se třpytila nepřírozenou září.

Oltářní deska se krátce posouvala, jak se mohutný kámen kutálel přes překážející tělo mnicha Gratea, a s každým zdvihnutím těžkého kamene se bezkožné tělo prohýbalo dále dozadu, až jí jeho ohromná váha zlomila páteř. Mrtvola se převrátila a prudce složila na stranu. V tomto hrůzném a nepřírozeném úhlu se třepotající se zbytky její hlavy odtrhly, jen aby je spolkl řvoucí černý sloup pod ní. Náhle exodus hrdelních duchů ustal, ale jeho rozšířený krční otvor pokračoval s hrdelní sténání – v souladu s každým nárazem oltářní desky. Zkroucené pozůstatky však nakonec zmizely pod klouzajícím kamenem. Konečně, v okamžiku, který se mohlo zdát věčné, ohlušující řev začal ustávat; vítr se utišil; prach se usadil a dunivá rána otřásla podlahou katedrály. S oltářní deskou

Bourne a jeho muži, nyní zablokovaní na místě, konečně jámu zakryli. Podlahou se dále ozývalo tiché dunění, které svědčilo o vířícím sloupu zčernalých částí těl stále zuřícím pod vrcholným kamenem oltáře.

Ačkoli se kardinálu Blasimu podařilo otevřít Brávku – dost na to, aby vypustil armádu duchů – nikdy nenašel příležitost recitovat zbývající pasáže, které by je mohly poslat proti Angličanům u Crecy. Shluk bezcílných přízraků tedy pouze kroužil pod stropem, bez jakéhokoli vedení či rozkazu.

třídit.

„Zatraceně, kardinále!“ Bourneův hlas zařval v zbývající tmě a jeho zvuk se rychle ztratil ve stopě překrývajících se ozvěn.

~*~

Před kostelem a přes pozemek opatství Odino nahlížel stálezeleným křovím. Kolena se mu téměř podlomila vlnou nevolnosti, když sledoval, jak čtyři vojáci vynášejí Ivanovy bezvládné ostatky z hlavního vchodu do katakomb. Tělo odvezli do lázní, kde ho položili vedle vnější zdi. Odino zadržoval slzy, mysl upřenou na Lazara. Prohlížel si vojáky, kteří stáli shluklí na nádvoří, jejichž pozornost byla zcela upřena na kostel. Muži ukazovali do vzduchu na světelná zjevení, která se vynořovala ze střechy katedrály. Žlutě zářící postavy kroužily kolem kostelních věží, když se honily mezi vysokými terasovitými řadami kamenných grotesek. Dohromady se rojili jako holubi, kteří se perou a soupeří o místo k hnízdění.

Protože se Bourneovi vojáci nedokázali Lazara v katakombách najít, vrátili se na povrch a vyšli na nádvoří, jen aby tam spatřili závoj zářících Duchů, kteří se vznášeli v horní části katedrály. Strážce, hypnotizované surrealistickou podívanou, která se před nimi odehrávala, se shromáždily se svými spolubojovníky zády k řadě keřů, kde se ukrýval Odino – mnich vycítil svou šanci.

Odino se vydral z křoví a proklouzl bočním vchodem do budovy katakomb. Běžel dlouhou chodbou, zahnul za roh a přitiskl ucho k...

Dřevěné dveře s železnými pásy vedoucí do katakomb. Pak je pomalu otevřel a zjistil, že zevnitř nejsou hlídané. Stále nepozorovaně se šoural po slabě osvětleném schodišti a řítit se chodbami, otáčel se sem a tam, sestupoval hluboko do země a dolů nepřerušovanou chodbou, která nevedla nikam jinam než ke Studni.

Když Odino dorazil ke studni, strčil do temné prohlubně pochodeň a zašeptal: „Lazare?“ Místnost však byla prázdná, nabízela jen bublavý zvuk podzemního pramene, který protékal širokým příkopem v podlaze. Odino vstoupil

uvnitř. Došoural se na vzdálený konec místnosti, kde popadl jednu z mnoha dřevěné vědra na vodu, která lemovala jeho stěnu. Přistoupil k příkopu a poklepal vědrem o kamennou podlahu. „Lazare? Kde jsi? To je mnich Odino.“ Pak přešel pochodní nad příkop a hledal pod vodou.

Odino praštil vědrem o podlahu. Vědro se roztříštilo, když Odino zařval: „Lazare, pojď ven!“ Hladina podzemního potoka se okamžitě vylila a vynořil se promočený Lazar, který se schoval v malé jeskyni pod podlahou – vzduchem naplněné kapse vytvořené staletými eroze. Naštěstí o její existenci vědělo jen pět duší: Lazar, Odino, dva znetvoření panoši jménem Miguel a Thateus, kterým Lazar svěřil svou důvěru, a statný mnich se stříbrnými vlasy, který nyní ležel u... lázeňský dům, navždy umlčený.

„Je otec—?“

„Ano. Ivan zemřel, Lazare; přesto s tebou bude vždycky – tady,“ odpověděl Odino a poklepal Lazara na hrud. Těžce polkl. „Teď mě poslouvej, chlapče; máme málo času. Musíme honem odejít!“ Odhodil zbytky vědra, chytil Lazara za nataženou ruku a vytáhl ho z vody. Lazar zatáhl za...

Z provazového opasku si schoval kapající masku a vyždímal z ní vodu, když mu ji Odino vzal a hodil do potoka. „To není třeba. Tvůj svět se obrátil – jinak.“ Lazarus sledoval, jak rychlý proud odnáší

masku. A

Kuklice s obličejem proklouzla opotřebovanou dírou ve zdi a navždy se ztratila v temných vodách pod zemí.

Utekli ze Studny a běželi klikatým tunelem. Před nimi těžký mnich vrhal do rozprostírající se tmy planoucí pochodeň a za nimi se na tesaném stropě vznášel kouř, zatímco se z Lazarova mokrého roucha stékala hlouběji do tunelu. Dále, za mnichovým ramenem, se odrazy v rozšířených zornicích chlapců ve světle vlajícího plamene pochodně mohly jevit jako dvojice zářících žlutých disků. Lazar zrychlil krok, jeho mokré roucho šlehalo a praskalo, když padal vedle Odina. Zeptal se ho: „Proč Kámen brány křičí, mnichu?“

Odino se prudce zastavil, opřel se o zeď, aby popadl dech, a pak posvítíl baterkou na pár modrých očí. „Křik? Jak to může křičet?“

„Slyším to. V mém srdci – ten zvuk. I teď to přichází odtamtud.“ Lazarus ukázal směrem k nejvyšší částem skalní stěny tunelu.

Odino se zamyslel nad Lazarovým tvrzením a uvědomil si, že chlapec ukazuje směrem ke katedrále – k jejímu samému srdci. Mnich ho napomenul: „Už nechci slyšet žádné zlé řeči, chlapče! Teď buď zticha, ať nás nikdo neuslyší!“ Znovu se rozběhli tunelem.

Spěchali bludištěm katakombových chodeb. Konečně se Odino vkradl do chlapeckých pokojů a chraplavě vyštěkl: „Vylez z toho mokrého roucha!“ Zhroutil se na okraji vchodu. „Máš čisté oblečení?“

„Mám je pod postelí.“

„Tak s nimi, ať jdou; tam se nemůžu ohnout! Máš ještě jednu kapuci?“

„Jen tu, kterou jsi mi vzal, mnichu.“

„Na tom nezáleží. Rychle se svlékni a obleč.“ Odino vyhlédl z místnosti. a hlavní chodbou, ale neviděl nic, jen tmu, protože Lazar se nyní skrýval, nikdo se neobtěžoval vrátit katakombové pochodně zpět. Odino však stál na stráž, naslouchal jemným zvukům a sledoval vzdálenou záři sondující pochodně.

Odino se otočil a uviděl Lazara klečet vedle jeho postele a tiše plakat nad dřevěnou bednou plnou oblečení.

„Co se děje, chlapče?“ zasyčel Odino.

Lazar položil ruku na okraj krabice. „Mám kapuci – novou. A dvě...“

další – jeden označený pro Miguela – další pro Thateuse.“

„Jen do toho, Lazare! Teď ještě není čas!“ Odino se rozběhl s pochodní a zatáhl vyndal róby a masky z krabice a položil je na postel.

Lazarus si otřel obličej, vyskočil na nohy a rychle se svlékl. Odino podal pochodeň. nad postelí, zatímco volnou rukou rozděloval oblečení. Chlapec chodil v kruhu, svíral se za hrud, nahý a třásl se celým třesem. Lazarovo hubené tělo se zdálo téměř ve všech ohledech stejně normální jako tělo kteréhokoli lidského chlapce v jeho věku, až na to, že na břicho neměl ani náznak pupku. Největším rozdílem mezi Lazarem a ostatními chlapci ze šlechtického stavu však nebyla shrbená záda, jak se domnívali obyvatelé opatství – zemani, mniši i opat. Jeho páteř ležela dokonale v jedné rovině jako páteř kteréhokoli zdatného chlapce. Zdaleka nejnápadnějším rozdílem bylo

že Lazar se pyšnil dvojicí složených, blanitých křídel z masa a kostí.

Lazar roztáhl křídla a rázně z nich setřásl vodu. Znovu je složil do hrba na zádech a otočil se, aby vyhledal Odina, s oblečením přehozeným přes předloktí, zamračeného, jak mu kapky vody stékají po svaštělém čele.

„Odpustte mi, mnichu,“ řekl Lazarus se sklopeným pohledem.

Odino kývl směrem k Lazarově posteli. „Usuš se přikrývkou.“

Lazar tak učinil a Odino natáhl paži. „A teď se obleč.“

Zatímco se chlapec oblékal, Odino mu ukázal další kompletní sadu oblečení přehozenou přes postel, včetně roucha, bederní roušky, kapuce a dvou párů palčáků. „Noční vzduch je studený; obleč si oba obvazy, jeden přes druhý. Pospěš si a skončuj s tím!“

Odino ho poplácal po rameni, spěchal zpět ke dveřím a stál na stráž, zatímco se Lazarus zabavil. „Poslouchej mě, Lazare. Opouštíme katakomby. Na pozemku opatství je však mnoho vojáků, kteří udělají vše, co je v jejich silách, aby to zastavili.“

náš únik. A ačkoliv je rouškou tmy, nemůžeme být viděni ani slyšeni – a musíme se pohybovat jako vítr.“ Odino potlačil kašel a podíval se na Lazara. „Vychytáš mě, chlapče?“

„Ano, mnichu. Přesto – možná bychom se mohli schovat v katakombách – jen do zítřka,“ navrhl Lazar třesoucím se hlasem. Mnich zahlédl výraz s vážným výrazem v obličeji, těsně předtím, než si chlapec nasadil masku přes hlavu. Odino si zjevně uvědomil, že Lazarus o světě mimo katakomby ví jen málo, kromě toho, co mohl zjistit z knih opatského skriptoria. Lazarus si utáhl tkaničky na kapuci a dodal: „Vojáci nás tady dole nemusí objevit. Víím o duté zdi v Benionském tunelu –“

Odino přešel místnost, chytil chlapce za rameno a zatřásl s ním. „Ne!“ Musíš se o sebe postarat! Katakomy už nejsou pryč. Už nejsou žádné pohodně k zapalování nebo hašení; žádné další víno; žádné další čištění zdí a podlah. Od této chvíle budou jediné rozkazy, které je třeba poslouchat, vycházet přímo od tebe. A podle těchto rozkazů budeš žít, nebo zemřít! Nemyl se, Lazare!“

„Ještě se nestanu mnichem –“

„Žádné výjimky, Lazare. Závisí na tom tvůj život!“

Lazar sklonil ramena a hlavu a mlčky stál.

Odino ho pustil a povzdechl si. „Co se děje?“

„Obávám se, mnichu.“

Odino si před ním poklekl. „A raději bys měl být!“ Kněz ukázal ke stropu. „Ti muži tam nahoře tě zabijí, pokud tě chytanou. Strach je tou pravou podmínkou, která tě udrží naživu. Strach je dobrý.“ Zatřásl pochodní. „Strach je tvůj přítel, nikdy se nenechá pokoušet ani zrazit.“ Odino stáhl z postele druhou masku. „Teď si přes tu první nasad další kapuci a přes ty dvě si ihned přišij třetí pár palčáků!“ Odino prudce vstal a vrátil se ke dveřím.

Lazarus se spěšně oblékl, zatímco ho Odino poučoval. „Už nejsi chlapec – jsi muž – ano?“

„Ano, mnichu,“ zabručel Lazarus, nasadil si druhou masku přes tu první a popadl další palčáky.

„Tak si vzpomeňte na mé jméno; jak se jmenuji?“

„Jmenujete se bratr Delon Odino, bratre.“

„To ne! Seberte to dobře – chlapec jménem Lazar už není. Vyrostl v muže. Mluví a chová se stejně jako jeho otec.“ Odino plácl dlaní o kamennou zeď a Lazar sebou trhl a rychle otočil tmavé oční otvory své masky k mnichovi. „Teď jsi Ivan! Ivan jsi. A teď mi znovu odpověz, jen tentokrát, jako by to mohl udělat Ivan. Jak se jmenuji?“

„Odino,“ odpověděl Lazarus a stále upíral pozornost na své palčáky.

„Výborně,“ odpověděl Odino s krátkým úsměvem. „Dnes večer se staneš svou hrdostí.“

„Otče. Z něj si přivoláš sílu – z tvého nitra. Povede tě v duchu až do konce tvých dnů. A navždy s tebou zůstane.“ Odino se poplácal po hrudi. „Tady; ve tvém srdci.“ Odino se podíval dolů, když nahmatal malý předmět ukrytý pod rouchem. „Ach ano. Trval na tom, abys tohle měl, kdyby se něco stalo – no – tady.“ Volnou rukou kněz vytáhl kožený náhrdelník z provázku kolem krku mu visel miniaturní dřevěný křížek a na tenkém řemínku mu visel miniaturní dřevěný křížek, který Lazar okamžitě poznal jako Ivanův modlitební křížek. Odino přistoupil k chlapci, přehodil mu náhrdelník kolem hlavy a křížek si zastrčil pod roucho. „Tak, teď jsi Ivan. A Ivan nikdy nepláče, že ne?“ Lazarus vzhledl k Odinovi, jeho modré oči se třpytily ve světle pochodně skrz dva brýle. díry v jeho masce.

„Ne, fria – ne, Odino,“ odpověděl Lazarus. „Jsem oblečený.“

„Tak pojďme.“ Odino ho poplácal po rameni. „A ať se nám stane cokoli, pamatuj si jen, že musíš urychleně uprchnout z tohoto opatství a navždy se mu vyhnout. Pokud mě vojáci chytí, nesmíš se ohlédnout ani zaváhat. Sám mě nezabijí; ale pokud chytí tebe, zabijí nás oba – tebe, za to, kdo jsi, a mě, za to, že jsem ti pomohl utéct.“ Odino přimhouřil oči. „Můj život je v tvých rukou. Nezklam mě, Lazare.“

Lazar si třel malý předmět schovaný pod rouchem a narovnal ramena.

„Neudělám to – Odino.“

Odino hodil hořící pochodeň na postel a plameny okamžitě pohltily přikrývky. Kouř se valil od kamenného stropu a rozlil se do chodby. Lazarus si vzpomněl na Naramsinův dopis a na jeho mnoho stránek popsaných symbolů. Vrhel se vpřed a strčil zkoumavou ruku do slámy matrace, ale žádné papíry nenašel. Odino ho odtáhl. „Co to proboha děláš?“

„Měl jsem tam svitek pergamenu!“ zvolal Lazar a ukázal na hořící postel.

„Je pryč.“

„Nech toho být.“ Odino odvrátil Lazarovu hlavu od plamenů a podíval se mu přímo do očí. „Máš všechno, co potřebuješ. Teď mě poslouchej. Pokud nás odhalí, máš se vrátit ke Studni a schovat se v jeskyni pod ní.“

podlaha – jako předtím. Tma a kouř tě zahálí, ano?“

„Udělám to,“ odpověděl Lazar.

Mnich přikývl a setřel si z čela čerstvé kapky potu. „Tak jdeme – jako vítr,“ zasyčel.

Odino poslouchal u dveří, než spěšně doprovodil Lazara temnělou chodbou. Za nimi záře plápolajícího ohně slábla, jak se pozoruhodné prvky chodby ponořovaly do temnějších stínů. Odino se procházel černým tunelem, jak to často dělal během nočních poutí do vinného sklepa; prsty se dotýkal zdi a hledal památné značky, které by mu mohly přesně naznačit, kudy jde. Lazar kráčel těsně za ním, když pochodoval středem...

chodbou a svou rychlou a pevnou chůzí se ničeho nedotýkal. Ve tmě by se chlapcova panovačná chůze mohla jevit jako chůze jeho otce; s dlouhými kroky, dupajícími podpatky, které jako by pohnuly samotnou zemí pod ním. Mnich a panoš společně obešli zatáčku a spěšně se vydali ke vzdálené záři na konci chodby.

Konečně se tunel otevíral do vysokého uzavřeného prostoru se širokými schody, které vedly vzhůru k kamennému podestu. Na vrcholu podesty označovaly nehlídané, železnými pásky okované dřevěné dveře vchod do opatských katakomb. Poblíž paty schodů katakomb se mihotavá pochodeň snažila udržet poslední doušek svého plamene. Z ní se na podlahu vznášel žhnoucí rudý uhlík a zhasl. Odino se šoural po schodišti nahoru, vylezl polovinu schodů, než zjistil, že ho Lazarus už nesleduje. Zastavil se, otočil se a spatřil chlapce, jak stojí pod slábnoucím světlem pochodně a upřeně se dívá na podlahu. Kněz si odfrkl a šoural se dolů po schodech. Teprve tehdy kněz pochopil příčinu chlapcovy rozptýlenosti. Lazar zíral na podlahu a zkoumal roztékající se skvrnu krve, která ještě před chvílí proudila Ivanovými žilami.

„Teď ne!“ Odino ho chytil za paži a společně se rozběhli po schodech nahoru. Mnich pootevřel dveře katakomb a naslouchal – jen aby uslyšel ticho. Prudce je otevřel. otevřel dveře a vběhl do chodby. Než však zahrnul za roh, ohlédl se přes rameno a uviděl chlapce, jak nehybně stojí na prahu dveří – vypadalo to, jako by se Lazar viděl stát na okraji velké propasti a dívat se do ní dolů. Odino ustoupil o pár kroků a pokynul Lazarovi, aby k němu přistoupil. „Hned!“

Lazarus se zhluboka nadechl, než vběhl do dveří. Zabořil se do Odina a pěstmi svíral mnišovu zeď roucha.

„Výborně. A teď se drž nablízku.“ Odino ho odtrhl. Ačkoli Lazarus nic neřekl, Odino slyšel zrychlený dech a představil si výraz hrůzy skrytý pod jinak nenápadnou maskou. Náhle z vedlejšího chodbou se bouchly dveře; hlas blížících se vojáků zesílil.

„Buď silný, Lazare!“ zvolal Odino a šoural břemeno své váhy chodbou. „Pospěš si,“ zasyčel na chlapce přes rameno. A s Lazarem v patách oba utekli pryč od hluku.

Oba dva vyrazili bočními dveřmi budovy a schovali se za řadou vysokých stálezelených keřů, které lemovaly zeď opatství. A tam zůstali nehybně stát, zatímco chladný vzduch a slabé světlo vycházejícího měsíce vrhaly nápadnou mlhu na rychlé dechy. Směrem ke katedrále slyšeli hlasy hádajících se vojáků doprovázené občasnými výkřiky rozkazů. Noční vzduch naplňovaly zvuky: frkání koní, dupot bot, bouchání dveří a cinkání kovu – nádvoří ožívalo zvuky rušné armády. Odino

Zatahal Lazara za roucho a gestem mu naznačil, aby ho následoval. Společně se prodrali stísněným prostorem za živým plotem a zády se přitom opírali o zeď. Tiše se pomalu blížili k jižní bráně opatství, hlasy rozmlouvajících vojáků s každým jejich krokem sílily. Odino si přiložil prst na rty a naznačil Lazarovi, aby mlčel.

Mnich opatrně rozhrnul keře a rozehlédl čtyři vojáky stojící uvnitř nádvoří, daleko od otevřené a nestřežené brány opatství, zády k němu a hledící na vzdálenou střechu katedrály – na oblak zářících zjevení, které se nad ní hemžily. Znovu zatahal za Lazara, než rozhrnul konec živého plotu a zřetelně vstoupil na mýtinu. Zatímco vojáci zůstali, Odino vytáhl Lazara zpoza keřů a tak prudce ho strčil branou, že chlapec málem zakopl a upadl. Nicméně oba dva bezpečně sklouzli do tmy a šťastným shodou okolností se srazili k zemi se stejným Zlem, které je způsobilo.

Lazar se měl schovat, aby si o život nepomohl vojáci, a nezabít ho. To, kým byl, nyní vojáky odvedlo pozornost a umožnilo mu uniknout.

Jako stíny pohybující se pod slabým světlem vycházejícího měsíce letěli dolů po svahu a k poli s krátkou suchou trávou, které leželo označené řadami kamenů a křížů – směrem k opatskému hřbitovu. Oba se prodírali přes mohyly a mezi náhrobky, až dorazili na vzdálený konec hřbitova. Odino se schoval za balvan vysoký po hlavu a vytrhl Lazara z dohledu hlídkujících vojáků.

A tam se před všemi schovali. Odino se opíral o skálu a lapal po dechu. Lazarus stál vedle něj a rozhlížel se téměř všude najednou. Prohledával trávu, náhrobky, vzdálené kopce, vycházející rudý měsíc a rozlehlou oblohu s nespočtem hvězd. „Nelíbí se mi to,“ poznamenal. „Svět je příliš velký.“

Odino zalapal po dechu a povzděchl si. „A ještě se zvětší, než pomine večer.“

Lazar se otočil a zeptal se: „Víc než teď?“

Mnich shrbil ramena a zasténal: „Tohle nikdy nevyjde. Musím přinést zásoby.“ Podíval se na chlapce. „Vím o nehlídané cestě, která zajistí bezpečný průchod dovnitř a ven z ložnice – a z opatství, pokud se ti strážníci u brány nebudou bát.“

„Unikli jsme – jsme v bezpečí!“

„Ne, Lazare. Jsme víc než den cesty od nejbližší vesnice a stále půl noci cesty od nejbližšího přístřešku, který by ti mohl poskytnout dostatečný úkryt před sluncem – a na nadcházející dny nemáme žádné zásoby, kromě rouch na zádech.“

„Mohli bychom cestou narazit na zásoby,“ navrhl Lazarus.

„Kéž by svět byl tak laskavý. Bohužel na pusté cestě, kterou musíme projít, nenajdeme žádné takové zásoby. Jediným prostředkem je připravený oheň a jediný...“

„Sladká voda, která je nám k dispozici, zůstává skryta uvnitř těch hradeb,“ prohlásil Odino a kývl směrem k jižní bráně opatství. „A poslední kousek jídla mezi tímto místem a Horskými ústy je nyní skryt uvnitř ložnice, protože jsem shromáždil všechny zbylé zásoby kuchyně.“

Lazar se podíval na západ. „Horská ústa jsou jeskyně; támhle,“ prohlásil a ukázal směrem k tmavému horizontu.

„To je pravda,“ odpověděl Odino. „A tam teď musíš být – v bezpečí před sluncem. Pamatuješ si tu jeskyni, že?“

„Ano. Můj otec mi vyprávěl o Horských ústech. A bratr Mikuláš mi to popsal,“ jak to našel.“

„Věříš, že mě tam dovedeš přesně – za pouhý půl večera?“

„Ale ano! Můžu tě tam dovést!“ řekl bratr Mikuláš: „Kdyby někdo šel přesně na západ, aniž by se sebemenší odchytil od cesty, pak by vešel přímo do Horských úst. A já se nikdy neotloukám; uvidíš.“

Odino si s úlevou povzdechl, dobře si vědom toho, že Lazarus má jakýsi božský smysl pro orientaci, snad dokonce větší než kterýkoli jiný člověk na světě – smysl pro orientaci je možná stejně neomylný jako smysl pro jakéhokoli stěhovavého ptáka. A byl si jistý, že Lazarus se od západní cesty neodchýlí o více než co by kamenem dohodil, i kdyby byl nucen jít jejím směrem celé noci. Odino se otočil směrem k opatství a zamumlal: „Konečně by nám to mohlo prospělo. Měl bych přinést naše zásoby, zatímco vojáci zůstanou rozptýleni.“

„Přesto nás vojáci chytanou!“ zvolal Lazarus a sevřel hrst Odinova roucha.

„Ne,“ odpověděl mnich, otočil se a odtáhl chlapcovu ruku. „Musím jít sám. Nemůžeme riskovat, že tě zajmou.“

Lazar poplácal balvan. „Takže bych měl zůstat tady – za touhle skálou?“

Odino zavrtěl hlavou. „Nemůžeš. Pokud tu zůstaneš, mohou na tebe narazit hlídající vojáci. A pokud se zdrím, pak se možná nebudeš mít dost času schovat se před sluncem.“ Odino se podíval na východ a zahleděl se na zářivě oteklý měsíc.

Lazarus prohledal temnější západní okraj hřbitova, než se otočil zpět k Odinu.

„Kde se tedy musím schovat?“

„Tady ne. Horská ústa,“ odpověděl Odino. „Cesta je jen půl večera. Čas je na tvé straně. A víš, jak ho najít, že?“

Lazar sklonil hlavu. „Možná. Jen pokud Mikuláš mluví pravdu, ale...“

„Nicholas má pravdu, Lazare. Ukázal Horské ústí tvému otci i mně. Byli jsme tam, když dal jeho jméno.“

„Přesto bychom měli odejít společně – ty a já. A zítra se můžeš vrátit do opatství a přinést zásoby, ano?“

„Ne, Lazare. Cesta je náročná – překročení mnoha kopců a údolí.“ Odino si otřel zpoceně čelo do rukávu. Položil třesoucí se ruku na

žaludek a zavrtěl hlavou. „Nejsem schopen jít tam a zpět. Jsem přítěží i sám sobě – i bez těžkého pytle zásob. Pokud nezemřu krutou zimou a udělám, jak byste mohl navrhnout, a vrátím se zítra, pak...“

„Jak se mám proplížit kolem vojáků, když pomine rozptýlení večera a stráže brány se vrátí na svá místa?“ Odino ukázal za balvan a přes zeď opatství. „Podívejte se tam, na vrcholu katedrály – na ty věci, které tento nový kardinál uvolnil z Brány.“ Lazarus se podíval na střechu a věže kostela, jehož horní části byly nyní osvětleny pod shromažďujícím se rojem beztvarých zjevení. Odino pokračoval: „Jsou to jakési duchové a jsem si docela jistý, že...“

Chtějí nás víc než jen pobavit svou velkolepou podívanou. Ne, jejich přítomnost a pohyby mi odhalují, že nad tímto opatstvím se teprve chystá mnohem větší zlo. Nevím jaké; a přesto se zdá, že se i teď shromažďují jako armáda duchů. Podívej se, jak se pohybují a shromažďují v řadách mezi střešními zákony. Jedna pravda je jistá, chlapče. Nebudeme tu, až se přijdou zorganizovat.

Takže se musím pohnout hned, dokud jsou vojáci rozptýleni jimi a novým kouřem z katakomb. Teď je čas přinést zásoby, kdy to lze snadno udělat.“

„Chytí tě – vím to jistě,“ stěžoval si Lazar a znovu si oblékl mnišské roucho.

Odino si položil ruce v bok a opřel se. „A předpokládejme, že mě chytí. Co udělají se zajatým mnichem? Budou žádat o odpuštění? Lazare, i vojáci ctí svého Pána. Nic mi neudělají, už jen pro to, co jsem – muž v rytířském rouchu a služebník Boží. A teď, co je nejdůležitější, musíš nést...“

Uteč do bezpečí Horských úst, než se rozední. Sejdeme se tam, s ustanoveními.“

Lazarus pustil Odinův plášť a sklonil hlavu.

„A kromě toho,“ dodal Odino, „jestli se mě pokusí zajmout, tak je všechny zmlátím kozou a pošlu je pryč!“

Lazar vzhledl a zavrtěl hlavou. Mnich cítil, že se pod chlapcovou maskou skrývá úsměv, i když ne tak jemný. Chlapec se však od něj odvrátil a zíral do dálky.

Odino poklekl před Lazarem a položil mu ruku na rameno. „Očekávám, že budeš silný, jako byl tvůj otec. Neseš s sebou jeho kříž. A uděláš ho na tebe hrdým, ano?“

„Udělám to, mnichu,“ zabručel Lazar.

Odino prozkoumal okolí a hledal známky vojáků. „A jsi si jistý, že dokážeš přesně jít na západ?“

„Můžu,“ přikývl Lazarus. „Ale to už víte, mnichu.“ V hlase mu zazněl náznak podráždění.

„Ano, vím.“ Odino ho poplácal po rameni a ukázal na západ. „Z místa, kde stojíme,“

Polovinu večera máš kráčet přesně na západ a Horská ústa jsou tvoje. Nedělej to. být cestou viděn nebo slyšen. Ani v nejmenším se neodchýlej – tvá cesta nesmí nikdy Zaváhej, abys nevědomky neobešel horu. Vyhni se všemu, šetři si svou přímou a úzkou cestu k jeskyni. Chytáš mě?”

„Ano, mnichu.“

„A pokud se stane, že se ti nepodaří dostat do jeskyně před rozedněním, musíš se před sluncem schovat. Příkladně si vyhrabat díru a zahrabat se hlínou a kamením.“ Odino se naklonil a pevně ho zatřásl za ramena. „Tohle je velmi důležité, Lazare! Slunce tě zabije! Zemřeš! Viděl jsem to – je to nevhledná a bolestivá smrt! Tvé tělo se skrz naskrz promění v kámen, i když budeš křičet! A to se nedá vrátit zpět. Slunce bude tvou smrtí, Lazare – potom už žádný život.“

Lazar neřekl nic. Odino ho pustil. Chlapcovo mlčení a strnulý postoj se mnichovi zdály jako dostatečná odpověď.

„Teď očekávám, že odtud odejdeš – zůstane jen zlo. Nikdy se neohlížeš zpět a z žádného důvodu nezaváhej.“ Odino narovnal chlapcovo roucho. Znovu si prohlédl pozemek, než chlapce pošťouchl. „Vyznáváš mě?”

„Ano, mnichu.“

Lazar krácel k černému západnímu obzoru; upřeně hleděl před sebe a volal : „A brzy za mnou přijdeš – ještě dnes večer?” Jeho hlas se třásl chvějícími se slovy.

„Dovolí-li Pán, do rána se znovu sejdem v Horských ústech,“ ujistil ho Odino . „Neochvějnou vírou a neochvějným odhodláním přežiješ to, co tě čeká. Nyní jsi muž, Lazare. Jsi syn svého otce a neseš všechna jeho břemena a požehnání. Nezakolískej v rozptýlení, pokušení ani zmatku. Nesejděte ze své cesty. Teď jste Ivan. Jděte ! A mlčte pod nohama!”

Chlapec ztuhl a vpochoval hlouběji do hřbitova. Odino ho z dálky sledoval, jak se silueta v róbě mísí s černí noci.

Nakonec postava zmizela ve stínech blízkého údolí. Chvíli uplynula a krajinou se převalil západní vítr. Teprve když si Odino byl jistý , že chlapec od té doby ucestoval dostatečně daleko, se zhroutil přes balvan.

Pod ním stékaly po kamenné stěně slzy ozářené měsíčním světlem . Odino plakal pro Ivana, protože Ivan nemohl plakat pro svého vyděšeného Lazara; plakal pro Lazara, protože Lazar předstíral, že je „Ivanem“, kterým nebyl připraven být; a plakal sám pro sebe, protože nikdy nemohl být „Ivanem“, kterým byl Ivan pro Lazara.

Bohužel, v samotě své bezprostřední osamělosti se Odino rozpadl, cítil se být jen tlustým mnichem zhrouceným na vrcholu kulaté skály – shromažďoval se v pouhou bezvýslednou tečku člověka, přemožený a utopený v nějaké velké a strašlivé potopě

zuřící prázdnota a touha - pláč a vzdech nad skrytými zármutky, zatímco se nacházíme uprostřed rozlehlého opatského hřbitova dávno mrtvých a hluchých uší.

[Konec kapitoly 7]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~